Motto: *„Lacrimile lui Chuck Norris pot vindeca orice boală… Păcat că Chuck Norris nu plânge”*. *

L au r e n ţi u B u d a u

CHUCK NORRIS HELP US!

P E R S-O N A J E L E:

RELU – pensionar

BIANCA – pensionară

ZAHARIA – pensionar

ROMELA – pensionară

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ

ROXI – studentă, nepoata ROMELEI

DACIAN – hacker, nepotul BIEI

BB

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE

CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ

din folclorul virtual

— 2012

A C T U L I

S C E N A 1

(RELU, VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ, CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ)

Apartamentul lui nea Relu, *confort* II, *sporit*. *Mobilă de serie din palmelaminat*, *din perioada anilor ’70*; *totuşi*, *destul*, *destul de bine întreţinută*… *Nelipsitul tablou cu obeza semi despuiată*, *înconjurată cu talgere de pepeni tăiaţi şi struguri*. *Un telefon roşu cu disc*, *încuiat cu lăcăţel*.

RELU: Urâtă naţie! Pati-pidi-di!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Domnule Relu, sunt eu Simion, vecinul de dedesubt, şeful de scară! Ce naiba?! Bat ca prostul, de nouă ore! Ştiu că sunteţi acasă, deschideţi ca să discutăm civilizat, ca să lămurim odată lucrurile!

RELU: Ce să lămurim? N-am. N-am. Dacă n-am, n-am! Ce vrei să fac?! Să elimin bani? Să mă spânzur estetic de rezervorul de la wc?! Ţi-am mai spus, Retardo, că nu sunt acasă, că sunt plecat la prezentarea de modă a iubitei iubitului lui Botea, de la Milano; trebuie să mă crezi pe cuvânt, Sionka! Da, da, ne ardem în figuri acolo ca nişte cocoşei adevăraţi! Ceea ce auzi acum e numai un robot. Fata Morgana. Fiare fără sentiment. Da, da, un difuzor legat la nişte fire. După

următorul semnal puteţi să lăsaţi un mesaj. Domnul „Pilion cu pila lungă" vă va contacta de îndată ce va reveni la domiciliu.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Nu se poate, domnule Relu! Fiţi civilizat! E inadmisibil! Un om cu pregătirea matale… care e trecut cu litere groase, cu creionul chimic în cartea de imobil…

RELU: Crede-mă, Simi, că nu sunt acasă. (*cârâie*)

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Şi atunci, dacă nu sunteţi, dacă nu eşti acasă, de ce nu ai curajul să deschizi? De ce aud voci la mata în cameră, uşa de la frigider deschizându-se şi pe dreapta şi pe stânga; de ce aud paşi adăugaţi?… Poţi să-mi explici, fără să te complici?

RELU: …E papagalul, Sionka… de fapt eu sunt papagalul. Papagalu' Calu'.

De undeva, din apartamentul din stânga, se disting foarte clar cuvintele „NU! NU!! NU!" urmate de o drujbă nesilenţioasă.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ (*vesel*): Peste trei zile vom avea cu unul mai puţin la întreţinere. (*revenind la problemă*) Şi papagalul ăsta poartă şlapi cu ţinte, mărimea 45 şi ştie să deschidă singur frigiderul şi să pornească maşina de spălat?! Lasă-mă, nene! Hai să fim serioşi, aşa nu ajungem la nicio concluzie, aşa nu ajungem la niciun rezultat… Om bun, deschide-ne poarta, ai trecut deja de 40 de milioane la întreţinere. Cât mai ai de gând să continui? E inuman! Deja, din cauza matale, suferim cu toţii, toată scara. (*lacrimogen virilic*) Ne-au oprit căldura, ne-au oprit apa caldă, ne-au ameninţat că de săptămâna viitoare ne taie şi gazele… Dacă ne opresc şi apa rece, te avertizez că vei fi linşat… Sunt zece familii cu copii mici pe scara asta, ştiai?

RELU: Patru. Şi eu am fost copil mic. Mic-mic… Pati-pidi-di!

De undeva, din apartamentul din dreapta, se disting foarte clar cuvintele „DA! DA! DA!", urmate de un cazacioc occidentalizat mixat cu Trandafir de la Moldova)

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ (*cu regret*): Peste nouă luni vom avea cu unul mai mult la facturi. (*revenind*) Parcă discutam cu papagalul. Papagalii n-au trecut niciodată prin faza de arici şi de copii mici.

RELU: Eu da, pentru că am fost o pasăre precoce şi feroce. M-am născut pachiderm, la doi-trei ani eram deja un copil mic şi supradotat care câştiga toate olimpiadele aranjate de limba rusă… Acum, la senectute, am devenit un papagal notoriu şi anonim… din cauza guvernanţilor care nu mai pot de… (*bip*!) noastră, bineînţeles.

(*declamă*) Munţii noştri aur poartă/ Noi scuipăm seminţe-n poartă/ Şi ne tot văităm de soartă! (*bineînţeles că tot el se aplaudă furtunos la final*; *întocmai aşa cum se cuvine unui artist neînţeles de contemporani*)

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Nu se judecă aşa, dom'le Relu. De ce trebuie, din cauza unui individuleţ cu logica răsturnată, să suferim cu toţii, să ne răsturnăm cu toţii în şanţul economiei de piaţă? Ai?

RELU: Pardon?! Eu nu sunt individ, eu nu sunt domn. Eu sunt tovarăşul fără carnet! Tovarăşul Relu de la sculerie! Un vechi şi de încredere tovarăş! (*cântă neaşteptat de cald*, *întocmai ca un gropar optimist cu carte de muncă*) „Tovarăşi, frumoasă e viaţa! Tra-la-la-la, tra-la-la-la-la!"

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ (*în şoaptă timbrată*): Şi eu am fost mâncător de… de multe ne alimente, dar nu, nu mă laud… Au trecut, totuşi, 20 şi ceva de ani. S-au scurs multe ploi de atunci, unele chiar foarte acide. Am fost martorul multor furtuni… Înainte am fost tovarăş (tot blocul ştie c-am fost forţat!), acum sunt creştin-ortodox autentic la fiecare Paşte, Crăciun şi 1 Decembrie, cu toate că încă mă mai încurc la Crez, de la arhaisme, cu toate că încă mă mai adresez duhovnicului cu „Permiteţi să raportez!"… Ce mama mă-sii! Plăteşte întreţinerea aia odată, tovarăşe Relu de la şapte, de dragul trecutului nostru.com… un! Plăteşte întreţinerea aia odată, ca să ne liniştim spiritele… Eşti un om mare!

RELU: Numai Iuri Gagarin a fost un om cu adevărat mare, pentru că a reuşit să se salte deasupra problemelor tuturor, eu nu… Eu sunt un om obişnuit, un om care mă afund.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ (*în şoaptă şi mai timbrată*): Plăteşte!

RELU: Stau cumva cu fundul pe-o comoară şi încă n-am aflat?… N-am, Simi, crede-mă! Am să plătesc, cred, când o să am. Cu vârf şi îndesat. Peste un an, peste şapte… ori când o să-mi facă de şapte ani…

De undeva, *de la un etaj inferior*, *răsună nişte perechi de palme urmate de bocete italo-mioritice*.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Săraca, a căutat-o! (*revenind la oile comune*) Găseşti matale o soluţie, inventezi matale ceva ca să ieşi din rahat. ca să ieşim colectiv şi efectiv din rahat. Doar ai fost inventator. Mare inventator. Ai casa plină de diplome şi de brevete, cum o am eu plină de şervete.

RELU: Nu mai am pentru că m-am şters peste tot cu ele… Ştii care este senzaţia acută când te ştergi la dos cu o hârtie cu filigran? Inventatorul muritor de foame! Asta o să scrie la necrolog beţivanul ăla de ziarist, pălmaşul vodcangiu care stă în chirie deasupra mea… Urâtă naţie!

De undeva, de la un etaj superior, răsună nişte perechi de palme urmate de râsete orientale.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Fericitul, a găsit-o! (*revenind la caprele rămase*) Reinventează-te, domnule-tovarăş Relu! Eu aşa am procedat întotdeauna. Încă îmi mai spăl din păcate ocupându-mă sistematic de artă, de tânăra generaţie. Dirijor, îndrumător, da, acesta e termenul corect… Eşti o fire puternică, cu toate că ai douăzeci de kg cu tot cu bagaj. Foloseşte-ţi spiritul! Dacă am avea, te-am împrumuta noi, amărâţii, pălmaşii; am face chetă, am pune mână de la mână cei cu inima română, dar n-avem nici noi… Crede-mă! (*imperativ*) Găseşte urgent o soluţie, altfel o să cadă pe scări capul lui Moţoc!

RELU: N-am nicio lescaie! N-am nicio idee! N-am nicio soluţie!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Bine că ai cap ca să nu-ţi plouă în gât… Bine că ai internet mobil de mare viteză, bine că ai laptop de ultimă generaţie luat în 82 de rate! Ce, crezi că noi nu ştim?… Bine, dacă argumentele mele decente nu te-au convins, atunci dă-mi şi mie voie să scot arma secretă, Katiuşa scării D… N-a dat niciodată greş! Vrei să-ţi atingem coarda sensibilă? Îţi atingem coarda sensibilă. Vrei război? Atunci să fie război! Oropsiţilor, copii, alinierea! Un pas înainte! Cântecul special de înduplecare! Do, mi, sol, de! Tonul! Două, trei, ştii!

CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ (*înveşmântaţi în costume de îngeri cu aripi de polistiren, fireşte*):

„Suntem din clase sociale
Ale, dale, ale, dale.
Ce nu mănâncă des sarmale.
Ce nu-şi permit microcentrale.
Ale, dale, ale, dale
Ci doar ceva cu debranşare.
Ci doar ceva cu ale, dale”.

Îngenunchează genuin, întărindu-şi cuvintele cu gesturi exagerate.

„Şi când e vorba de parale.

Nu merge doar cu ale, dale…
Nea Relule de la Bucale.
Vrem apă caldă nu nasoale!”

S C E N A 2

(RELU)

RELU (*şoptit*): Alo, Bianca, colega?! Cum cu cine vorbeşti? Sunt eu, Relu, culegătorul de premii, colegul tău de la liceul patru, XII D; da, da, Einstein-ul clasei, deşteptul… Reluţu inventatoru’! Nu „prepuţu” ci Reluţuuu! Nu, n-am murit, dar apar mult, mult mai rar la televizor! Când e viaţa atât de bună în România, când se găsesc banane, chiloţi şi lapte praf la toate librăriile, să mor tocmai acum?! Ai glume-n program? Hai! Nu mor şi pace, nu vreau să dau colţu’, vreau să pap pensia asta amărâtă de la stat încă 50 de primăveri… Da, da, vreau să le fac în ciudă la toţi economiştii care se bat cu pumnu-n piept (*urmează o înşiruire gradată a tuturor analiştilor şi economiştilor care dau sfaturi de cumpătare pe sticlă*), să le stric calculele… (*urmează o înşiruire gradată a tuturor dobitocilor politici contemporani preferaţi de interpret, începând bineînţeles cu tartorul*) Cum ce vreau, femeie, la ora asta? Tu care-mi citeai toate gândurile ca pe coala unui fax, mă mai întrebi „ce vreau”?! Întreabă-mă, mai bine, ce doresc!… Cum de mi-am adus aminte de tine tocmai acum, tocmai astăzi, ce vorbă e asta? În clipele cele mai fericite îţi aduci aminte de cei dragi, de interpreţii populari şi de cei datornici… Cum care cele mai fericite? Foamea, seceta, războiul, grindina, lăcustele, potopul, ciuma şi dictaturile. Astea au fost clipele noastre cele mai fericite şi singurele pe care le-am prins… A trecut atât de mult timp, dar tot nu te-am putut uita. Îhâăă, vezi că ghiceşti! (*îngână*) „*Hai să ne iubim şi să fugim în lumea asta mare*!”… Bianca, dragă, dar niciodată nu te-am auzit vorbind atât de urât!… Bia!!! Şi ce dacă n-a mers, ar fi putut să meargă! Da, da, am fost prea egoişti, mai ales eu! Bia!!! Voiam să fim fericiţi cu orice preţ, mai ales tu! Nu e un reproş, e o constatare… Nu închide!!! Bia!!! (*formează din nou numărul*) Te rog să nu mai închizi! Te previn că nu mai am prea multe minute naţionale. Puţin respect, ce naiba, dacă nu prin prisma trecutului comun măcar prin cea a viitorului separat! (*îngână*) „*Noi în anul 2000, / Când nu vom mai fi copii/ Vom face ce-am văzut cândva. / Toate visele-ndrăzneţe/ În fapte le vom preschimba. / Vom fi meşteri iscusiţi/ Să vă facem…*” Dacă a fost vreodată ceva adevărat între noi, te rog, ascultă-mă două minute! Pace!… Cum cine sunt?

Reluţu! Unicatu'! Iubirea sedusă şi abandonată a vieţii tale efemere! N-o fă pe nebuna, n-o fă pe afazica cu mine; te cunosc ca pe-un borcan cu zacuscă în termen de garanţie. Subtilă comparaţie, nu?! Şi indigenă. Cum de ce te-am sunat? Hai, mă, Căprioară, chiar nu ţi-ai dat seama?! Cum ce-mi veni? Aşa, mă gândeam să-mi fac ziua de naştere cu foştii mei colegi de clasă din liceu, mă rog cu ăia care au mai rămas, cu ăia care au mai rezistat. Da, da, cu tine Căprioară; cu Zaha Dihorul, cu Romela… Cu gaşca noastră de nebuni! Da, da, ca pe vremuri! Reuniune în toată regula. Mă rog, nu chiar cu toată adunătura de nebuni (Veşnica lor pomenire!) ci măcar cu cea care a mai rămas… Cum când?! Frumos! Ai uitat şi când e ziua mea de naştere, doar tu erai singura care-mi lăsa câte o lalea şi câte două pachete de Snagov superlong în bancă. A, Cişmigiu?!… Săptămâna viitoare, anunţă-i tu, da? Sigur că pe 4, întotdeauna ziua mea a fost pe 4… Pot să contez, da? La şapte seara, cred că e cel mai bine… Fără cadouri, evident că fără cadouri, mai ales în vremurile astea. Prezenţa voastră e cea mai importantă, crede-mă, apropierea sufletelor contează… Avem atâtea să ne spunem, avem atâtea să povestim, avem atâtea să punem la cale…

S C E N A 3

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA)

RELU (*implorator*, *în genunchi*): Gaşcă!!!

ROMELA (*sec*): Relule! Ne-ai ademenit sub un pretext oarecare în bârlogul tău, ca să ne comunici ce? Ruşine!

ZAHARIA: Nebun ai fost, alienat ai rămas. Credeam, presimţeam că această reîntâlnire o să fie una de neuitat, dar nici chiar aşa memorabilă, Relule. De data asta chiar ai sărit şi calul şi măgarul.

RELU: Am zis, n-am dat cu parul! Cătinel! Cătinel! Oameni buni! Femei! Foşti simpatizanţi, actuali recalcitranţi! Dar nici măcar nu m-aţi ascultat până la capăt!… Urâtă naţie!… Bia, e spre binele tuturor, încearcă să-i convingi! JUR!

BIANCA: Odios! Odiosule! Crezi că nu ştiu unde baţi, crezi că nu ştiu că vrei să devii exploatator pe spatele nostru cocârjat de amintiri… Crezi că nu m-am uitat, înainte de a intra în lift, la tabelul de întreţinere de la parter?

RELU: Şi ce-i cu asta?

ROMELA şi BIANCA: Şi!

ZAHARIA: Credeam că, măcar acum la bătrâneţe, ţi-au venit cocorii albi acasă, ţi-a venit mintea la cap.

ROMELA: Ce idee! E clar, te-ai tâmpit de atâta singuritate!

ZAHARIA: Eu, Zaharia, poreclit Dihorul, chiar aş vrea să mă-ntâlnesc cu porcul ăla ghimpos care-a zis că bătrâneţea e vârsta de aur a înţelepciunii.

BIANCA: Demnitatea n-a fost niciodată punctul tău forte, Einstein… Îţi mai aduci aminte când ne-au prins directoarea liceului şi profa de fizică fumând ca turcii în wc-ul profesorilor şi tu ai ridicat din umeri şi ai dat vina pe mine… şi eu am luat totul, totul asupra mea, ca o proastă care ţineam la tine? Pre… Reluţule! Ne aduni după aproape 60 de ani ca să ne arăţi că ai rămas tot un dobitoc…

RELU: Gaşcă!

ZAHARIA: Ce gaşcă? Suntem nişte pensionari respectabili, aflaţi la a treia tinereţe. (*îşi scapă proteza dentară după care urlă disperat*) Nu, nu faceţi niciun pas, staţi liniştiţi la locurile voastre! (*o recuperează de sub masa de 12 persoane*) Şi eu… mmmm… care-mi cheltuisem şi ultimii… mmm… bani din pensie pentru ca să-ţi luăm o pălărie… mmm… nouă, o ramă aurită de ochelari şi un baston… Romela… mmm… zi şi tu ceva!

ROMELA: Parcă mai am cuvinte, Dihore. Nu mă aşteptam la o aşa propunere indecentă din partea deşteptului, chiar nu mă aşteptam. (*către gazdă*) Crezi că noi o ducem mai bine? Crezi că noi avem toalete de aur? Nu, dar măcar noi suntem bogaţi sufleteşte, avem demnitate.

BIANCA: „Omul sfinţeşte locul", „Munca e brăţară de aur", „Alegeţi pâinea cu ochii nu cu mâna!", „Nu întreţineţi relaţii orale în timpul mersului cu conducătorul vehiculului"… Asta ne-au învăţat dascălii noştri, nu destrăbălare colectivă în grup… dar se vede că nu toţi dintre noi şi-au însuşit cum se cuvine temele. Unii şi-au luat bacalaureatul pe ochi frumoşi. Păcat că, pe atunci, nu existau camere de luat vederi dosite ci numai conştiinţe şi cunoştinţe pe faţă.

RELU: Să ridice, fraţilor, mânuţa sus cine crede că-l dau banii afară din casă… Să ridice mânuţa sus, cine crede că n-are datorii… Să ridice mânuţa sus, cine crede că-şi poate permite măcar o singură masă pe lună la (atenţie!) împinge-tava nu la restaurantul Deceballus… Se abţine cineva? Este cineva împotrivă? Dacă-mi spune cineva dintre noi, cu mâna pe inimă, că nu trage zadarnic mâţa de coadă, mă duc la chiuvetă şi-mi croşetez venele în doi pe faţă, doi pe dos.

ZAHARIA (*ca un obişnuit al tribunelor*): Tova… Gaşcă! Trebuie să recunoaştem cu toţii că o cam ducem naşpa, că avem o viaţă mai mult

decât cumpătată şi plină de privaţiuni, că, până să ne hotărâm să ne cam „ducem”, copiii şi nepoţii noştri sunt nevoiţi să stea cu chirie şi să se împrumute la bănci – dacă nu vor să doarmă pe bănci; ce mai, dar nici să ajungem să facem pentru un ban în plus grozăviile pe care ni le-ai propus.

ROMELA şi BIANCA: În veci şi de-a pururi, nu! Cum o să ne mai putem uita în ochii limpezi ai nepoţeilor noştri înfiaţi?... Tu n-ai nepoţi urlători, tu n-ai altă conştiinţă în afară de ştiinţă, pe tine ce te doare? Pe tine de ce să te doară, Tulburel? Pe tine unde să te doară?

RELU: Mă doare... peste tot; da, da, chiar şi acolo... Mă doare Corul copiilor lipsiţi de apă caldă. Nu pot să le mai suport zilnic cântecelele duioase în reluare de la 5 la 8... Am făcut nişte calcule cât se poate de pesimiste... Vreţi să le vedeţi, vreţi să le analizaţi?

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Suntem şi rămânem nişte doamne! Refuzăm, ne încălţăm şi plecăm!

RELU: Am socotit că, dacă ne întâlnim pe săptămână doar de trei ori...

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Suntem nişte doamne! Refuzăm, ne încălţăm şi plecăm!

RELU (*insistent*): Aceasta este suma pe care am putea-o lua în cazul în care ne întâlnim doar de două ori...

ROMELA şi BIANCA: Refuzăm, ne încălţăm şi...!

RELU: Ştiu, ştiu, ştiu... Sunteţi nişte...

ROMELA şi BIANCA (*prompt*): Doamne!

ZAHARIA: Asta e suma pentru toţi?!

RELU: Nu, pentru fiecare în parte. Doar pentru o singură „şedinţă”.

ROMELA şi BIANCA: Cacealma! În doi ani, nici dacă mâncam doar iaurt şi cârnaţi mucegăiţi de la reduceri, nu adunam atâţia lei.

RELU: Aveţi dreptate, e o cacealma... Mă aşteptam să vă prindeţi. Sumele sunt, de fapt, în dolari... mă rog, în euro.

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Şi totul e bineînţeles legal, foarte legal!

RELU: Îhâââ! La limită... Mă rog, atât cât se poate!

S C E N A 4

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA)

Casa scării. În faţa lifturilor.

RELU: Mă rog, dacă nu se poate, nu se poate. Vă meritaţi soarta,

„doamnelor”. Măcar eu unul am încercat, din respect pentru trecutul comun, să vă deschid ochii, frumoaselor adormite… Liftul din dreapta, „doamnelor”, din dreapta. Cel din stânga este doar pentru urcare… La coborâre, nu vă suiţi toată hoarda în lift dacă nu vreţi să vă petreceţi noaptea, povestindu-vă viaţa plictisitoare şi plină de privaţiuni, între etaje.

ZAHARIA (*între patru ochi*): Chiar atât de mult se poate câştiga din tărăşenia asta, Relule? Chiar?! Mmm… Atât?! (*aprobare mută*) Nu-mi vine să cred. Mmm… Într-o lună, mmm… două, aş putea să-mi înlocuiesc ştifturile astea galbene cu dinţi adevăraţi, de porţelan, mmm.

RELU: Video chatul a mers întotdeauna pe profit, Zaharie. Verificabil. Este de fapt singura industrie care face angajări nonstop pe timp de criză… dar dacă nu vreţi, nu vreţi. Dacă dragoste nu e, nimic nu e. Asta este, Pavele!

ROMELA (*sec*): Mai stăm mult, mormolocule, după fundul tău?

ZAHARIA: N-aţi auzit că se blochează drăcovenia? Luaţi-o înainte, fetelor, fără mine. N-am cum să mă împart deşi, cu trupul, să ştiţi că sunt alături de voi. Întotdeauna am agreat să fiu în plutonul secund, în schimbul II… Vin cu tura a doua. Ne întâlnim la intrare.

ROMELA şi *BIANCA închid cu zgomot uşa liftului*. *Se aude cum acesta coboară chinuit*, *odată cu bodogănelile lor*.

RELU: Ascultă-mă, te rog! Toate ideile în care mi-am pus voinţa au funcţionat până acum. Perfect sau, mă rog, aproape… Toate. Păcat că pe asta din urmă nu o pot pune în aplicare fără ajutorul vostru interesat… Ce naiba, Zaharie, aţi înnebunit? Întotdeauna aţi avut încredere în mine… în liceu. Adu-ţi aminte de câte ori nu v-am dus şi nu v-am adus de la 2 Mai, de la Sinaia cu rapidu, fără probleme, fără niciun leuţ… Riscul este minimum, aproape inexistent. Am luat deja legătura cu un site din occident dispus să colaboreze, doar aşa putem să scăpăm de controalele din domeniu. După ce le-am prezentat conceptul, administratorii lui par încântaţi să colaboreze. Mai ales domnul Günter. Admiră creativitatea şi seriozitatea românească… Sunt fanii ei declaraţi. Noi le oferim serviciile, adică le livrăm marfa, iar nemţălăii ne încarcă periodic contul. Nu le livrăm marfa, nu ne încarcă contul. Simplu. Ce-i aşa greu de priceput?

ZAHARIA: O fi simplu pentru tine care cunoşti toate şmecheriile şi ingineriile astea financiare; pentru noi, ăilalţi, care nu ştim cu ce ne

alegem, e foarte complicat. Pudoarea. Vârsta… teama de penibil, de necunoscut… Dă-mi un răgaz, Bursucule, dă-mi un timp de gândire. O hotărâre ca asta nu se ia aşa cu una cu două.

RELU: Cât îţi trebuie?

ZAHARIA: O săptămână cred că e suficient, mă mai sfătuiesc şi cu alţii… mai analizez…

RELU: Ce să vorbeşti cu alţii? Ai înnebunit? Dacă află cineva, ne-am dat foc la valize! Ne închid la balamuc.

ZAHARIA: Mmmucles! Mucles! Am plecat! (*închide uşa liftului din dreapta*. *În acelaşi moment se deschide larg uşa liftului din stânga*)

BIANCA (*suspect de afectuoasă*): Relule, dragă! Reluţule! Nu te supăra că am plecat aşa… fără să ne luăm rămas bun.

RELU (*jucând tare*): Ba eu cred că ne-am luat rămas bun, definitiv. „Amintirile mă chinuieşte" (sic!) şi sunt suficiente.

ROMELA: Ce, nu ne mai cunoşti? Fuduluţule!

RELU: Mă laşi? Mă lăsaţi?

BIANCA: Einstein-ul clasei! Deşteptuţule!… Reluţu inventatoru'!

RELU (*jucând şi mai tare*): Liftul din dreapta, doamnelor, dreapta! Apăsaţi puternic, dacă vreţi să se ridice.

BIANCA (*direct*): Hai, nu mai pune şi tu totul la sufleţel. Ce, voiai să cădem pe spate din prima?

RELU: Nu, nu chiar din prima, dar nici aşa… Dacă mă gândesc bine, nici nu cred că am fost vreodată în aceeaşi clasă, la acelaşi liceu…

BIANCA: Orgolios, prea orgolios, de asta ai rămas singur.

RELU: Mă rog, şi tu eşti singură dacă încă n-ai observat.

BIANCA: Da, dar cu totul din alte motive, independente de mine. Unele femei sunt născute să fie burlăciţe.

ROMELA: Iar altele, moderatoare.

RELU: Ha, ha!

ROMELA: Să ştii, Relule, că eu una, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am hotărât. Fie ce-o fi. Cărţile pe faţă. Vreau să mă ajuţi să strâng atâţia bani cât să-i cumpăr lui fiu-meu o garsonieră şi o maşinuţă pentru nepoată-mea, Roxi, studenta… Să aibă cine să plângă după mine la mormânt. Dup-aceea, gata, ies din joc. Da' să nu afle nimeni.

BIANCA: Mă bag şi eu. Ştii că toată viaţa am tânjit după o blană adevărată de leopard siberian. O blană lungă până la pământ cu care să mă duc la premierele Operei, ca să mă remarce miniştrii văduvi şi ambasadorii. Atât. Ba nu, mint. O blană şi un inel cu diamant veritabil.

Trist, dar asta e. Marxistă am fost, materialistă am rămas. Nu aştepta să mă implic sentimental. Relaţii strict profesionale, da?

ROMELA: Şi tu, tu cu ce te alegi din afacerea asta? Nu-mi spune că o faci doar de florile mărului, de fleury de cucu… Fii sincer, altfel nu pot merge înainte alături de un om care… de o Iudă camuflată.

RELU: Îmi plătesc datoriile. Alea, alea. Îmi mai iau câte o batistă, pentru faţa-mi optimistă.

ROMELA şi BIANCA: Altceva! Nu ăsta e mobilul principal!

RELU (*ezitant*): Fie. Numai adevărul ne face puternici şi ne preschimbă din broscoi în prinţi cucernici. Toată viaţa asta am visat să am o barcă numai a mea, cu un singur loc… să călătoresc fără oprelişti peste tot, fără ţintă. Liber ca un fulg fără codiţă. Doar eu, o hartă, o micuţă barcă cu pânze şi o undiţă…

BIANCA: Am fost atâţia ani împreună şi nu ai suflat o vorbă „codiţei" tale. Să înţeleg, prin deducere, că nu prea ai avut încredere în mine…

RELU: Să nu amestecăm afacerile cu sentimentele. Corect? Scrie şi în Ghidul Capitalistului Optimist. Aici sunt prea multe urechi care nu se văd. Haideţi înăuntru, dacă vreţi să discutăm serios…

S C E N A 5

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA, VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ, CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ)

RELU: Să stăm jos şi să judecăm în picioare. „Doamnelor", citiţi şi aprofundaţi!

BIANCA: „Ai aflat ce este video chatul? Dacă răspunsul tău este cu siguranţă „Da", te aşteptăm să te alături echipei noastre de profesionişti. Nu te gândi că vei lucra ilegal sau într-un apartament comunist insalubru, pentru că noi ne-am gândit la toate, ne-am ocupat de tot ce este necesar ca să poţi oferi tot ce ai mai bun în tine: spaţiu special amenajat, cadru aproape legal, aparatură occidentală performantă. Vrei să câştigi bani cinstit şi civilizat? Lucrează stând alături de noi!"…

„Studio profesional de video chat angajează tinere, minim 18 ani înălţime, minim patru clase greutatea, limba engleză medie spre pocit şi oferă câştiguri 700 – 2000 de dolari/lună, plata la două săptămâni (adică la 15 zile), transport gratuit, condiţii foarte bune de lucru, bonus angajare".

ROMELA şi BIANCA (*dezolate*): „Nu sunaţi inutil! Această ofertă

de angajare se adresează tuturor domnişoarelor sau tinerelor doamne care au puţin peste 18 ani, cu sau fără experienţă trainică în domeniu…"

ROMELA: „Ho-ho-ho! Eşti o prezenţă agreabilă? Ai un corp de invidiat? Te-a părăsit instalatorul Schwartzy? Vrei să te călugăreşti? A început să-ţi crească mustaţa? Eşti fericită că nu ai suficienţi bani şi ai început să te dai cu capul de pereţii coşcoviţi? Îţi vine să sari fără paraşută peste balustrada proaspăt vopsită? Ho-ho-ho! Numai în această iarnă moşul mustăciosul poate veni şi la tine doar dacă ai până în 30 de ani şi un IQ sub medie. Oferă-ţi acum posibilitatea de a câştiga cinstit peste 2000 Euro lunar. Oferim contract de muncă, salariu la zi modelelor misionare care lucrează în studio, comisioane de până la 75%. Multe premii, bonuri de masă şi feţe de masă Kamasutra, bonusuri şi surprize te aşteaptă în luna decembrie. Dacă le rataţi, sunteţi fraiere (I)!

ATENŢIE!!!

— Această ofertă de angajare se adresează tuturor domnişoarelor sau doamnelor până în 25 ani, cu sau fără experienţă în domeniul măsurării cu pasul a trotuarelor mărginaşe. Oferim diplome de calificare la locul de muncă, perfect valabile pe toate cele cinci continente plus lună şi scutiri medicale pentru diverse situaţii neprevăzute".

BIANCA: „Te-ai săturat să fii o fată cuminte şi la locul ei, dar să te transformi într-o fată rea durează prea mult timp? Noi avem soluţia! Ţi-ai dorit toată viaţa să-ţi începi o carieră de solistă, dar nu ştii să cânţi la vioară ci numai la nervii altora? A venit şi timpul tău pentru că, nu-i aşa, totul (chiar şi sfârşitul) are un început. Vrei să lucrezi în domeniul sfânt al video chat-ului, dar eşti pricepută şi încă nu ştii, încă eşti nehotărâtă, timidă, suspicioasă, ţi se pare că ai urechile prea lungi, capul prea mic, creierul prea dezvoltat, îţi curge nasul etc? Poţi debuta, începând chiar de astăzi, din intimitatea casei tale, la ce oră vrei, cât vrei, cu câţi pitici vrei şi cum vrei! Câştigurile nete sunt cuprinse între 500 şi 5.000 $. Plăţile se fac bilunar sau zilnic – direct în contul tău sau prin Western Union, PayPal sau direct! Cerinţe obligatorii: vârsta 18 – 35 ani, engleză nivel mizerabil spre stricat, calculator, web cam, internet. Trimite cu cu poză pe blăniţă la… (*bip lung*) Nu uita: Vârsta minimă 18 ani, altfel puşcăria ne mănâncă! Cunoştinţe minime de PC! Seriozitate modestie şi moralitate!"

RELU: Încă una din categoria job-uri uşoare: „Hemoroizi, fisuri anale? Tratament fără operaţie şi fără internare…” Scuze, am greşit anunţul… „Studio de Video chat Analyze angajează fete, băieţi, dar şi cupluri tinere pentru video chat la domiciliu, cei care sunt interesaţi să dea add la id-ul studioului nostru. Căutăm fete min. 18 ani max. 20, numai din Bucureşti. Oferim carte de muncă, plata bilunară (adică o dată pe semestru), program flexibil, bonusuri, şansa de a-ţi mări comisionul, singură cuc în cameră…”

„Eşti tânără? Ai visat toată viaţa să fii un fluture prins într-un insectar? Eşti pricepută în a te juca cu mâinile tale şi cu minţile altora şi nu ştii pe unde să scoţi cămaşa? Ai nevoie de un job mai simplu şi mai uşor decât mersul pe tricicletă, decât memorarea imnului naţional? Vrei să câştigi cel puţin 1500 EURO pe lună de care să nu ştie nimeni, nici măcar mămicuţa ta iubitoare? Echipa noastră de profesionişti te invită la o colaborare reciproc avantajoasă în cadrul studiourilor noastre din… (*bip*!) Oferim cele mai bune condiţii de pe piaţă. Experienţa noastră de peste 15 ani în domeniu ne garantează seriozitatea! Plata săptămânală conform contractului, site-uri cu exclusivitate numai în studiourile noastre. Nu se pot accesa din ROMÂNIA!!! Locaţii centrale, condiţii deosebite, personal specializat în a nu vedea şi a nu auzi, comision de până la 90%, concursuri, bilete de staţiune gratuite la Sovata în preajma sărbătorilor de Sfântu’ Aşteaptă. Noi suntem cei mai buni! Vino să îţi demonstrăm de ce meritǎm să fim numiţi aşa! Contactează-ne acum!” (*bubuituri fine*)

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Aţi plătit cumva întreţinerea, cele 44 de milioane restante, domnule-tovarăş Relu?

RELU: Urâtă, urâtă naţie! (*bubuituri concrete*) N-am! Dacă n-am, n-am! Deocamdată, îţi jur că n-am!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Mă obligaţi să m-apuc de creaţie şi să particip la Mamaia. Mă obligaţi să fac performanţă, să scot un disc de platină. Trei zile m-am chinuit cu versurile şi aranjamentul. Eram gata-gata să cedez nervos şi să-l sun pe Mihai Constantinescu pentru un negativ… Copii lipsiţi de apă caldă! Oropsiţilor! Tonul!

CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ (*acompaniaţi, de data asta, de o orgă portabilă şi de un cimpoi fiţos*):

„Nu din resurse cognitive
Dive, ilve, dive, ilve
Colindul nostru-i numai live

Ilve, dive, ilve, dive
Ne-am săturat de tratative
Cu consecinţe negative
Vrem apă caldă, nu andive
Şi argumente primitive".
Stomp intercalat.
„Avem ca ţinte obiective
Cu ilve, dive, ilve, dive
În scopuri revendicative
Cu dive-ilve, ilve-dive!"

RELU: De unde orgă electronică?! De unde cimpoi fiţos?! Cine a avut curajul să vi le-mprumute?!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Cum de unde? Sunt teoretic ale noastre, de fapt practic ale tale. Le-am achiziţionat de la o consignaţie din centru, unde e patron cumătru-miu, iar contravaloarea lor am inclus-o în plata întreţinerii tale pe luna curentă. Adunarea generală a proprietarilor a propus, în unanimitate, investiţia. Da, da, mă sileşti să spun adevărul gol-goluţ, domnule-tovarăş. Suma reală pe care o ai de achitat este acum de 80 de milioane… Data viitoare ne dotăm şi cu alămuri din Austria. Avem în plan şi un microbuz nou-nouţ pentru turnee şi comenzi. Gata! Bravo, urecheaţilor, mândria cartierului! Uşcheala! Mergeţi să repetaţi în uscător şi celelalte variante. Nu cumva să găsesc acolo chiştoace, coji de seminţe şi alte cele, ca data trecută… Domnule-tovarăş Relu, pentru data viitoare avem pregătite şi alte surprize. Ce ziceţi de o emisiune transmisă în direct din faţa apartamentului 114, ce ziceţi de „Întâlnirea de la miezul nopţii" cu Petre Magdin, Alianţa Civică şi Dan Diaconescu? Mă retrag. Se vede că îţi vine un oaspete rablagit. Vă las!

ZAHARIA: Relule, ce e cu halovenu' (sic!) ăsta?! Dă drumu' la uşă. Sunt singur. Am… mmm scăpat. Am… mmm venit să stăm… mm de vorbă ca între bărbaţi. Deschide. Trei ture am făcut prin cartier ca să fiu sigur că am… mm scăpat de caţele alea preţioase. N-am mai mers aşa de repede de când am alergat după noul poştaş să-l întreb de pensie.

RELU (*pervers*): Nu înţeleg… care caţe?

ZAHARIA: Romela şi Bianca!

ROMELA şi BIANCA: Aha!

RELU (*şi mai pervers*): Vorbeşte mai tare, nu te înţeleg.

ZAHARIA: Romelaaa şi Biancaaa!

ROMELA şi BIANCA: Ahaaa!

RELU: Vorbeşti de cele două doamne care m-au vizitat adineauri pe patul de moarte? De sfintele alea?

ZAHARIA: Nu, de caţe. Lasă-mmă… Ce, nu ne mai înţelegem… De fostele şi distinsele noastre colege şi prietene… foste prietene, actuale zălude… Zuzele!

RELU: Nu înţeleg de ce mă mai cauţi. Nu înţeleg de ce mă mai găseşti… Mi-ai spus că nu vrei şi nu vrei… Te-am înţeles, frate… Cred că am găsit pe altcineva, un înlocuitor.

ZAHARIA: Ţi-am cerut doar un răgaz de gândire. O săptămână. Şapte zile.

RELU: Aşa de repede a trecut?!

ZAHARIA: Relule, ascultă-mă, lasă mişţourile, merg pe mâna ta destoinică. Sunt singurul dintre toţi foştii tăi colegi în care poţi să mai ai încredere.

RELU: Intră atunci, e deschis.

ROMELA şi BIANCA (*prin învăluire*): Salutare, umbră veche!

ZAHARIA:!!!

ROMELA şi BIANCA: Ce-ai înlemnit, suntem noi, „caţele", fostele colege şi prietene! „Zuzele"!

ZAHARIA: După privirile dulci pe care mi le aruncaţi cu ciocanul, semănaţi mai degrabă cu nişte vampiroaice deshidratate. Vă avertizez: am sângele otrăvit de la tona de medicamente prescrise împotriva ipohondriei. În cazul unei muşcături atipice, riscaţi să orbiţi.

ROMELA şi BIANCA: Ai noroc. Nu ne atingem de cadavre.

RELU: Gaşcă! Acestea fiind zise, cred că a venit timpul să cam punem lucrurile la punct.

S C E N A 6

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA)

BIANCA: Nu ştiu dacă ai remarcat, Reluţule, da' în toate anunţurile şi enunţurile alea deocheate pe care ni le-ai arătat se cere „carne proaspătă", chiar foarte proaspătă. Ce depăşeşte 30 e considerat expirat.

ROMELA: „Freş mit!" (sic!)

BIANCA: Îţi pun o întrebare simplă, o întrebare de zece puncte, din curiozitate tipic feminină… Recent, te-ai uitat puţin, mai de aproape, la noi?

RELU: Desigur, foarte atent; cu toate că nu mai purtaţi codiţe şi bentiţe sunteţi neschimbate.

ZAHARIA: Superbe ca nişte bebeluşe!

ROMELA: Miracol, nu? Hi-hi! Nu vă mai obosiţi. Ni s-a mai spus… (*ironică*) cu o juma de secol şi ceva în urmă. Avem aceeaşi lumină a tinereţii în ochi, aceleaşi zvâcniri juvenile, cu toate că avem „numai" şaptezeci de primăveri. Dac-aş fi de acord, aş putea să-mi fiu mamă.

BIANCA: Relule, să fim serioşi. E adevărat că mai toate femeile suferă de amnezie: se cred până la moarte frumoase, deştepte…

ROMELA: Şi atrăgătoare! Nici măcar roluri principale nu se mai obosesc să scrie pentru această vârstă scenariştii consacraţi. Lasă chestiunea la mâinile tuturor amatorilor. Nu ştiu dacă ai remarcat, dar până şi partiturile celor care duc tava sunt jucate tot de adolescenţi. Peste tot, numai valeţi John cu creastă ori cu şuviţe ori cu cosiţe… Toţi ne-au dat brutal la o parte şi de-abia aşteaptă să eliberăm locul… şi totuşi, de undeva de foarte sus, ni se sugerează să avem o bătrâneţe activă; chiar s-a şi găsit unul foarte deştept care să decreteze „Anul european al îmbătrânirii active şi al solidarităţii între generaţii" şi să sugă pentru asta nişte fonduri europene foarte ţepene. Tare, nu? Ce solidaritate? Care solidaritate?

BIANCA: Totuşi…

ROMELA: Patru ore am stat în faţa oglinzii crăpate ca în faţa Inchiziţiei spaniole, înainte de a veni până la tine. Două kg de pudră am irosit, o trusă de farduri speciale aplicate direct cu şpaclul, un castron de ruj şi fix şapte tuburi de fixativ. De ce credeţi că am mimat săruturile de revedere pe obraz şi v-am trimis doar bezele?

ZAHARIA: Extraordinar, cât de uşor ne prostiţi pe noi, bărbaţii… Eu, unul, chiar amm crezut. Puteam să jur că… Bine că n-am pus rumâna, altfel riscamm să cadă „tencuiala". Bine că, cel puţin, aveţi bustul intact.

BIANCA: Avem pe trei sferturi sutienele umplute cu vată, restul de un sfert îl reprezintă sânii rulaţi… Mai vrei?

ZAHARIA: Exagerări! Aveţi nişte trupuri superbe, de adolescente, modestelor. Sunteţi suple ca nişte delfini.

ROMELA: Prosteală pe faţă! Trei corsete am pus pe mine. Unul peste altul, unul peste altul. De-abia mai respir. Să-ţi arăt, să v-arăt?

RELU şi ZAHARIA: Te rugăm, nu! Îndurare!

ROMELA: De ce nu?!

RELU şi ZAHARIA: Vrem să rămânem cu o imagine frumoasă, cu imaginea ta tradiţională, când făceai perfect Podul la orele de sport, Carmen Bunaciu a clasei.

ROMELA şi BIANCA: Ştiţi că între noi patru n-au existat niciodată secrete. Să v-arătăm pliurile de pe burtă, meşele, sprâncenele şi genele false? Vreţi să vă dezvăluim conţinutul poşetelor noastre? (*deschid simultan*, *cu pocnet sinistru*, *încuietorile poşetelor retro*)

RELU şi ZAHARIA (*şi mai oripilaţi*): În veci, nu! NU!!! NU!!!

BIANCA: Şi atunci, măi Dihore, cum să-i prostim pe toţi străinii ăia rasaţi şi să le luăm banu'? Crezi că ăia sunt retardaţi şi n-au ce să facă cu cardurile decât să le arunce în noi?! Ai văzut câtă concurenţă. Colcăie. Uită-te aici! Toate una şi una, trase prin inel. Rusoaice, asiatice, mulatre… Barbie, Barbie, Barbie! Păpuşi de porţelan în haine de firmă! Nu facem, pe lângă ele, nici cât două cepe degerate.

ZAHARIA: Aici, fetele cam au dreptate. Replierea! Aveţi dreptate, fetelor! Nu faceţi, pe lângă ele, nici cât o ceapă degerată. Scuze! Recunoaşte, Relule… Te-ai uitat mai atent la băieţii ăia arătoşi, din reclame, care fac culturism? Ken, Ken, Ken! Bicepşi, tricepşi, deltoizi! Da, da, de roboţeii ăia încordaţi vorbesc. Parc-ar fi nişte carcase de tăuraşi pregătite pentru tranşare. Numai muşchi file. Pacheţele, pacheţele… Cum să concurez cu toate brutele alea tatuate, cu maşinile alea de făcut sex? Mă sfâşie definitiv, cu o singură privire. În comparaţie cu mine, Zidul Plângerii arată proaspăt renovat. Ştii doar că toată viaţa am fost un finuţ… un slăbuţ… şi că mi-a plăcut de toate sporturile… la televizor.

ROMELA şi BIANCA: Un rahitic. Un ramolit. Un subnutrit. Un papă-lapte. Un mucea. Scuze, pentru sinceritate, dar n-am vrut să luăm taina cu noi în mormânt! Acum eşti doar piele şi os. Ai un început frumos şi promiţător de Parkinson… Buhu-hu, Casper!

ROMELA: Skinny!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Arătăm ca nişte epave nerevendicate din „Toate pânzele sus, ca nişte fantome triplete de la Operă"… Te-ai tâmpit?!

RELU (*suspicios de relaxat*): Deloc. Taman aici e şpilul. Am descoperit o nişă de piaţă, mai precis un segment de nişă total virgin. E suprasaturată piaţa cu frumuseţi, cu perfecţiuni. E ca şi cum ai fi obligat să consumi încontinuu doar carne macră, doar fleici cu medalion la grătar.

ROMELA: Mai bine fac greva foamei. Mai bine prefer un terci de urzici.

BIANCA (*mândră*): O salată veştejită rămâne totuşi o salată…

ROMELA: Veştejită!

ZAHARIA (*idem*): Un măr viermănos rămâne totuşi un măr…

ROMELA: Viermănos!

RELU: Slăbiciunea voastră, e puterea noastră! Repetaţi!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: „Slăbiciunea noastră, e puterea voastră!"

RELU: Gaşcă! „A voastră", adică „a noastră"!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: „A voastră, adică a noastră!"… Vrem ceva detalii, nu putem să ne înflăcărăm aşa la infinit, pe sec. Turează căpitane! Bagă cărbuni!

RELU: Ceea ce nu se descoperă se cere acoperit! Repetaţi!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: „Ceea ce nu se acoperă se cere descoperit?!" Acum chiar că ne-ai băgat în ceaţă, total!

RELU: Asta era şi intenţia nobilă. Am pregătit, pentru fiecare, câte un costum de animal şi câte o măscuţă. Alegeţi!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA (*mecanic*): „Am pregătit, pentru fiecare, câte un costum de animal şi câte o măscuţă. Alegeţi!"

RELU: Asta nu trebuia să repetaţi. Eu am ales elefantul Trompi. Nu vă îmbulziţi, nu e singurul animal nobil. E rândul vostru să alegeţi. Au mai rămas disponibile: căprioara, leul şi pinguinul imperial.

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA:!!!

ZAHARIA: Da' un costum de Tweety, n-ai? Da' un costum de Lady Gaga, nu?

S C E N A 7

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA, VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ)

ZAHARIA: Străbunicul meu Darius a fost generaţie de sacrificiu, bunicul meu Pişta a fost generaţie de sacrificiu, tatăl meu Iosif a fost generaţie de sacrificiu, eu am fost, sunt şi voi fi generaţie de sacrificiu; copiii mei, nepotul meu retardat Wilhelm-Puiu-Hrebe-Trăienel, strănepoţii mei nenumiţi şi tot neamul lor neadormit ce vină au? Pentru cine, de ce trebuie să devină şi ei, la rândul lor, generaţii de sacrificiu?

ROMELA: Bună întrebare. Înscrie-te în audienţă la Avocatul Poporului. Eşti patetic, Skinny!

ZAHARIA: Un subnutrit patetic care se uşurează cu arabescuri contra vântului şi crede, ca şi Chişu de altfel, că se află singur sub duş.

RELU: Urâtă şi nehotărâtă naţie! Alegeţi odată sau ce? Hopa! Ce faci, Zaharie, te împotmoleşti ca ţiganul rom la mal? Sabotezi? De ce frânezi, tataie şi mergi pe sens invers? Unde te crezi, în India când traversează vacile strada?… De ce întotdeauna trebuie să faci opinie separată, să ne strici tuturor cheful inexistent?

BIANCA: Dacă voiai să faci dizidenţă la un nivel superior, puteai să te afirmi înainte de ’90. Listele sunt închise pentru cei care s-au trezit pe la prânz, când deja se împărţeau în balcon puloverele de la ajutoare… Cine te crezi? Super Mario?! Laşule! Priveşte cu încredere jumătatea plină.

ZAHARIA: Iartă-mă, Relule! Iartă-mă, Bianca! Toţi cei cu părul albit natural, iertaţi-mă! Nu sunt floare, nu sunt stâncă, dar nici marea cea adâncă!… Ţie, Romela, n-am de ce să-ţi cer scuze; pentru că tot timpul mă confunzi cu răposaţii tăi pătimaşi… Mă credeam mult mai puternic. Ajutaţi-mă! Arătaţi-mi calea cea dreaptă. Arătaţi-mi care este jumătatea plină. Sunt un orb nu un idiot. Îndrumaţi-mă!

BIANCA: Jumătatea plină este… jumătatea plină, fără impurităţi şi rugină, adică jumătatea aia care-o să vină, dac-o să-i vină… Ce, îţi cad, nenică, galoanele dacă te îmbraci cu cârpele astea colorate, cu zorzoanele astea? N-ai fost niciodată cu Irozii, cu Ursu, cu Capra?

ZAHARIA: N-am… O fi dezinfectate?

ROMELA: Skinny!!!

ROMELA: E-te-te! Taman scoase din ţiplă. Calicu’ e şi gingaş pe deasupra. Sacrifică-te odată şi îmbracă-te! N-ai zis că eşti „generaţie de sacrificiu”? Ăsta e sacrificiul tău! Sunt sigură că urmaşii tăi recunoscători îţi vor ridica un monument din plastic reciclat în Grădina Icoanei.

ZAHARIA (*descurajat*): De ce trebuie să aleg tot timpul resturile, ceea ce mai rămâne? Lămuriţi-mă! De ce trebuie să fiu, musai, pinguin?

RELU: Fetelor!

ROMELA: Skinny!!!

ZAHARIA: Protestez! Nu vreau să fiu pinguin, nu vreau să fiu pinguin! Ha!… De ce nu mi-ai rezervat un vultur acvilos?

RELU: Pentru că am avut rezerve. Contează? Echipează-te odată! Acvilos, chelios, şi aşa n-o să te recunoască nimeni! Garantez!

ZAHARIA: Ce vrei să insinuezi? Chiar aşa. Am frecventat trei ani

secţia de teatru la şcoala populară de artă. O groază de cartuşe de Kent am cărat la instructorii de acolo. Da, da, din pasiune, din cea mai pură pasiune. De aia m-am făcut inginer constructor. Mmm… Prefabricate… Mmm… Blocuri cu balcoane, blocuri fără balcoane. Blocuri cu balcoane, blocuri fără balcoane… Heeei! Mă aude cineva?

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ (*cu ecou adăugat*): Da, da! Te aud eu! EU!

ZAHARIA: Care „eu”?… Doamne, dacă Tu eşti, dă-mi un semn!

Nelipsitul tablou cu obeza semi despuiată înconjurată cu talgere de pepeni tăiaţi şi struguri se desprinde şi îi cade cu zgomot pe cap.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Cum care „eu”? Sionka, „Vocea-solemnă-de-după-uşă”! Descarcă-te! Basculează! Care este ultima ta dorinţă?

ZAHARIA (*afectat*): Vreau să ascult un disc cu Salam, Guţă şi fraţii săi.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Cetăţene, nu sunt D.J., sunt Sionka, şeful de scară şi dirijorul Corului copiilor lipsiţi de apă caldă. Ai priceput? Vrei să faci o donaţie? Un transplant? Vrei să faci o reclamaţie?

ZAHARIA: Daaa! Nu vreau să fiu pinguin! Ai priceput? Nu vreau, în veci şi de-a pururi, să fiu pinguin!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: De ce? Motivează!… Urăşti clocitul?

RELU (*bruiază*): Ceea ce auzi acum, domnule Sionka, e numai un robot. Frr-prrr! Fata Morgana. Frr-prrr! Fiare fără sentiment, lacrimi fără unguent. Da, da, un difuzor inteligent legat la nişte fire. După următorul semnal puteţi să lăsaţi un mesaj. Domnul „Pilion cu pila lungă” vă va contacta de îndată ce va reveni la domiciliu… Frr-prrr! Frr-prrr!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Perversule agitat! Revin! Revin!… Şi nu singur! Cu întăriri! Cu program special prelungit!

ROMELA: Bianca, n-am putea să schimbăm costumele? N-ai putea să-mi laşi, fată, costumul tău de căprioară?

BIANCA: De ce, „fată”? Mă prinde de minune!

ROMELA: Tocmai de aia, Bambi. Pe tine te poate prinde oricine, pe tine te prinde orice. Pe mine leul ăsta greu nu mă prinde deloc. Niciodată n-am avut priză la lei, nici măcar la cei uşori. Ştii că, în general, nu sunt pretenţioasă de fel… Ce ghinion! Putea să fie şi un

costum de râmă însărcinată sau unul de parameci, n-aş fi comentat, dar aşa… Mă simt inconfortabil într-un costum de mascul, mi-e frică să nu mă molipsesc şi să nu mi-o ia hormonii razna.

RELU: Care leu? Care bărbat? Care mascul? Nu începe şi tu, verigă slabă! Nu vezi că-i un costum elegant de leoaică?

ROMELA: La zoologie aveam numai zece. Leoaicele n-au coame şi nici ditamai protuberanţe.

RELU (*îi smulge coama prinsă în arici*, *îi smulge protuberanţele semeţe*): Ai dreptate, n-au!

ROMELA: Auuu! Auuu!… Totuşi mai bine era cu coamă, mai bine era leu paraleu! Doar el e Regele!

RELU: Zaharie, fă tu un schimb avantajos cu Romela. Ia tu leul. Fii cavaler! Şi aşa ai o aversiune în ceea ce priveşte monotonia clocitului, în ceea ce priveşte pinguinii şi temperaturile scăzute din apartament.

ZAHARIA (*afectat vizibil de recenta lovitură*): Eu?! Nu-mi amintesc să fii afirmat vreodată asemenea inepţii! Sunt înnebunit după Happy Feet 1 şi 2, Chilly Willy, Marşul pinguinilor.

RELU: M-aţi convins! Renunţ! Aduceţi-mi o funie trainică şi un săpun de casă cu 20% sulf!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Alo! Ce exemplu ne dai, agitatorule?! Nu se poate să renunţi la visele tale pure şi nevinovate, să te moleşeşti tocmai acum când ne-ai întărâtat, când ai ajuns atât de aproape de capătul funiei… doar tu eşti Iniţiatorul, cheia şi lăcata ieşirii noastre din mizerie.

RELU: Juraţi să-mi daţi ascultare oarbă pentru prosperitatea întregii găşti şi a urmaşilor, urmaşilor, urmaşilor noştri?

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Jurăm, jurăm… până ne clarificăm!

RELU: Semnaţi aici. Nu vă îmbulziţi. Pe rând, pe rând.

BIANCA: Ce-i asta?

RELU: Un contract de colaborare. Un angajament.

S C E N A 8

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA)

RELU: N-aud!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA (*şi mai*): Te ascultăm aproape necondiţionat, şefule.

RELU: N-aud!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA (*şi mai şi*): Şefule, n-auzi? Te ascultăm necondi-ţi-o-nat!

RELU: N-aud şi pace!

BIANCA (*Bel Canto*): Asta-i bună! Auraş, păcuraş, / Scoate-ţi vata din urechi/ Că ţi-o da carnete vechi/ Învelite în curechi…

ROMELA: Consultă un cadru medical, boss, de preferinţă un orelist.

RELU: Asta am vrut să aud, animăluţelor, adeziunea voastră deplină. (*murmure şi şoapte*)

ZAHARIA: Să ştii că eu unul, fetelor, nu mă dezbrac. Până aici! Să fie foarte clar.

BIANCA: Gura, hodorogule. Egoistule. Şi ce crezi că ăia o să te pună să-l reciţi pe Labiş? Nu-l băga, Reluţule în seamă. Nu şi-a luat pastilele verzi astăzi. Arată-ne, odată, ce trebuie să facem.

RELU: Pantomimă. Simplu.

ZAHARIA: Ce-i aia?! Până şi la vizita medicală de la încorporare am refuzat să mă dezbrac. S-a pus generalul de la spitalul militar în genunchi înaintea mea cu întreaga comisie şi tot n-am cedat. De asta am făcut armata, laolaltă cu toţi sectanţii, la diribau. Să ştii că eu unul nu mă dezbrac.

RELU: De ce? Ai „robinetul" subcalibrat? Bine, dar până şi animalele năpârlesc… Pantomima e o mimodramă, înţelegi?

ZAHARIA: Asta sună şi mai şi. Nu pot să mimez că mă dezbrac? Nu vreau să năpârlesc de faţă cu nimeni, nu vreau să mă dezbrac şi pace… Unde mi-aţi pus umbrela?

ROMELA şi BIANCA: Taci odată, pinguinule!

ZAHARIA: Naşpetelor!

ROMELA (*diplomatic*, *deşi nu-i stă în fire*): Stai jos că ne-ai năucit, ciumpalacule! Analizează informaţia înainte de a da pe gură… Hauuu! Regele animalelor îţi porunceşte! Hauuu! Nu crâcni. Lasă omul să se dezvolte, lasă omul să se exprime liber că doar de aia e om, că doar de aia e patron.

ZAHARIA: Bine, bine. (*bătând în retragere*) De unde să ştiu eu cum e la patron? Învăţaţi-mă! Toată viaţa am lucrat la stat şi de aia am stagnat.

RELU: Nu fi caraghios! Parcă atunci când o să dai colţu' n-o să te dezbrace ăia de la morgă, cu sau fără voia ta, să te spele peste tot cu furtunurile? Gândeşte şi tu ca un matur înaintea liniei de sosire. Cine

nu e cu noi, e împotriva noastră. Clar? Să vedem ce zice fratele nostru „Goagăl" despre chestiune. Da. (*citeşte în format electronic*) PANTOMÍMĂ:

1) Reprezentaţie teatrală în care acţiunea dramatică şi imaginile artistice sunt exprimate numai prin gesturi şi mimică.

2) Artă de exprimare a ideilor şi sentimentelor prin gesturi şi mimică.

3) Mod de exprimare artistică a acţiunii gândurilor, sentimentelor prin mişcare corporală, mişcare a mâinilor şi expresie a feţei.

ZAHARIA: N-am înţeles, trebuie sau nu să mă dezbrac?

RELU: Omule, nu e nimic obscen în a-ţi pune în valoare nuditatea. Playboy-ul e ticsit de exemplare fascinante… (*urmează o înşiruire gradată a tuturor fufelor şi tufelor autohtone care au apărut pe coperţi*) E ceva pur şi simplu renascentist. Nu ţi-a cerut nimeni să te dezbraci de piele. Nu mă confunda, te rog, cu Hausvater, ca să te motivez spiritual. N-am datele… Spune-mi, ţi-a cerut cineva să te dezbraci de piele?! Asta rămâne pe tine, nenică, ca un costum. Ceea ce trebuie să executăm aici e artă pură, artă în acţiune care presupune detaşare, care nu implică niciun fel de emoţii negative, negativistule. Iluzie 100%. Suntem doar nişte prestatori de servicii culturale. Credeam c-am stabilit, de la început, asta.

ZAHARIA: Iluzie, ne iluzie, să ştii că…

BIANCA: Moară…

ROMELA: Stricată!

ZAHARIA: Şi apoi, să ştii că nu pricep o boabă de germană în afară de „am, zvai, drai, poliţai!" Aşa am înţeles, că trebuie să fim nişte animale germane foarte dure, turbate chiar… Trebuie sau nu să fim nişte animale germane?

RELU: Foarte germane… Leule-leoaică, cum stăm cu limbile străine?

ROMELA: Naşpa, şefu'! Pe patru labe.

RELU: Căprioară, tu?

BIANCA: Rup turceşte foarte bine. „Iyi akşamlar! Teşekkur ederim! Hoş geldini! Hoş bulduk! Istiyoru! Istemiyorum!"

RELU: Stop! Nu dă bine ca o căprioară să vorbească turceşte… Distruge toată vraja, mirajul. Alungă clienţii, mai ales pe ăia cu lovele.

BIANCA: Şi în ce limbă ai vrea să comunic? În aramaică? Asta o

ştiu, asta o spun. Alta n-am de unde să scot.

ROMELA: Şi ce facem, fată, ne împotmolim, ne blocăm chiar înainte de debut?

BIANCA: Ne! Nu vreau să sfârşesc ca Maria Tereza sub copitele vreunui armăsar rebel…

ROMELA: Spune-ne ideea ta, Einstein! Şefule, n-auzi? Te ascultăm necondi-ţi-o-nat!

RELU: Ideea mea e…

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: E?

RELU: Ideea mea e…

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Eee?

RELU: Ideea mea e că, în privinţa asta… n-am nicio idee.

ZAHARIA: Asta chiar că-i o idee!

RELU: Vă invit în camera alăturată, vă invit în studio!

S C E N A 9

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA, VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ)

RELU: Bine-aţi venit în junglă! (*sunete de uimire din partea „colaboratorilor”*) Acesta e decorul! Minunatul decor! Nu-l atingeţi, e încă ud! Atenţie la reflectoare. Pe iarba asta sintetică, lângă tufişurile astea pline de orhidee din materiale recondiţionate, vă veţi depăna firesc impresiile de călătorie, jurnalul intim; vă veţi trăi din plin viaţa voastră secretă, reîncarnarea voastră voluntară, veţi suferi, vă veţi arăta plini de compasiune faţă de suferinţe străine… Ca de exemplu: „Das ist ein Notfall. Ich brauche cinen Arzt”. vă poate spune clientul.

ZAHARIA: Ceea?

RELU: „Este o urgenţă. Am nevoie de un doctor”.

ROMELA: Aoleu! Ţi-e rău?

RELU: Nu, aşa se traduce „Das ist ein Notfall. Ich brauche cinen Arzt”-ul ăsta.

ROMELA: Aha! Acum că ştiu, m-am mai liniştit.

RELU: În situaţia asta cum procedaţi, ce-i răspundeţi?

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA:!!!

BIANCA: Fraţilor de suferinţă, explicaţi-mi şi mie de ce ar trebui să vorbească un animal musai în nemţeşte? Doar calul şi călăreţul se înţeleg din priviri, ca şi rechinul cu victima sa, ca şi pescarul cu momeala epileptică. Cât despre cobră, ce să mai comentăm…

ROMELA: Ca să se facă înţeles, fată! N-ai înţeles?

RELU: Achtung! Folosirea unui limbaj comun este esenţială pentru comunicare, credeţi-mă. Am vrut, cândva, să scriu şi un doctorat pe tema asta. Când mi-am dat seama cât e de vastă, m-am oprit… cu Dacia mea, primul model, într-un copac nesemnalizat de pe margine.

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Bine-ai făcut! Copacii au întotdeauna dreptate!

RELU: Aţi putea, pentru început, să-i spuneţi puţin galeş „Ich kann nicht se gut deutsch" şi să mimaţi pentru 10 – 20 de secunde nefericirea.

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: „Îs can nişte zo gut doite"?!

RELU: Adică „nu vorbesc prea bine germana"… În spatele ecranelor stau de obicei persoane timide care, în lumea reală, nu reuşesc să lege o relaţie coerentă, persoane care simt nevoia acută să fie valorizate, acceptate şi ascultate. Bărbaţii sau femeile nu vor numai să vă vadă, dar vor să şi audă din plin experienţele voastre animaliere… Nu uitaţi că fiecare minut de conversaţie e taxat cu până la 5 $.

ZAHARIA: O oră are şaizeci de minute. N-am putea să mimăm nefericirea 60 de minute?

ROMELA: O zi are 24 de ore. N-am putea să mimăm nefericirea 24 de h?

BIANCA: 24 ori 60 fac… N-am… (*resemnată*) Trebuie să ne punem, fraţilor, cu şuncile pe carte, altfel nu ţine vrăjeala.

ROMELA: Noţiunile de bază sunt suficiente. Un animal agramat e de înţeles… chiar atrăgător… avem atâtea exemple…

ZAHARIA: Învăţăm câteva cuvinte acolo şi lăsăm impresia că ştim totul, dar că avem anumite reţineri principiale.

ROMELA: Hai că furi curent! Nu poţi să suferi tot timpul, doar nu eşti Narghita reloaded… Când mai apuci să te odihneşti?

RELU: Regulile sunt simple, dar stricte. Modelele, adică voi, au obligaţia să se intereseze permanent asupra programului. La sosire şi la plecare, semnaţi condicuţa. Numele site-ului la care suntem afiliaţi se cheamă SEXPERIENTZE… Trebuie, fiecare, să vă alegeţi câte un nick-name…

ZAHARIA: Un ce?

RELU: O poreclă. Tu, de exemplu, poţi să te numeşti Mumble.

ZAHARIA: De ce să mă numesc Mumble?! Nu vreau să mă

numesc Mumble, eu vreau un nume de pinguin.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Până şi copiii lipsiţi de apă caldă de pe scara noastră ştiu că Mumble este un nume de pinguin, cel mai celebru nume de pinguin de pe piaţă. Nu renunţa, din cauza ignoranţei tale senile, la numele ăsta predestinat.

ZAHARIA: Dacă zici tu, Voce…

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Mergi pe vocea mea! Mergi pe mâna Vocii!

BIANCA: Eu rămân la „Bambi". Mă caracterizează inocenţa vârstei.

RELU: Romela, tu?

ROMELA: „Ok" de la ok!

RELU: Ok, doamnă Ok! Ca să n-o mai lungim, aici în spate e dulapul cu lenjerii. Fiecare piesă are un număr de inventar. Pe raftul din spate sunt tastaturile, sticlele de spirt şi pungile de vată. Fiecare model are obligaţia să dezinfecteze tastatura la intrarea în schimb.

ROMELA şi BIANCA (*sincere*): Pentru ce, Trompi?

RELU (*misterios*): Veţi descoperi şi singure. Puneţi-vă serios cu burta pe carte. Câştigul este direct proporţional cu minutele de emisie ale fiecăruia. Următoarea întâlnire peste exact două săptămâni. Auf Wiedersehen!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Cius!

RELU: A, şi să nu uit! Nu vă speriaţi. E vorba doar de un fleac: fondul de rulment. Ca să demarăm, mai avem nevoie de fix 80 de milioane amărâte… E vorba de câteva monitoare performante, un sistem ultramodern de sonorizare, o mini cascadă artificială şi ceva recuzită consumabilă.

ROMELA: 80 de milioane?!!!

RELU: Credeţi-mă, am ajuns la fundul sacului. Nu mai am nici eu. Cât am putut, am făcut. Trebuie să contribuiţi şi voi cu ceva în afară de fizic, trebuie să participaţi şi voi cu o cotă parte, trebuie să vă asumaţi şi voi riscurile integrale ale afacerii.

ROMELA şi BIANCA: Pân-aici! Hai, pa!

ZAHARIA: Niciun „hai, pa!". Îmi asumm riscurile. Pun eu toţi banii. Împrummut eu cumva suma de la o bancă de încredere.

ROMELA: Eşti nebun?

BIANCA: La anii noştri nimeni nu mai vrea să-şi pună obrazul, nu te mai împrumută nici fraţii, nici amanţii… Toţi vor să girezi cu ceva

ce nu ai.

ROMELA: Toţi te sfătuiesc să traversezi zilnic pe roşu… Oare de ce?

ZAHARIA: Apartamm…mentul meu semidecommandat nu e bun?

RELU: Foarte, foarte bun… Frumoasă naţie!

S C E N A 10

(BB, VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ, DACIAN, CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ)

Casa scării. *În faţa lifturilor*.

BB: Stimaţi telespectatori, din nou BB în direct! Da, da, singura televiziune din lume transformată în partid! Nu ne aflăm de data asta, aşa cum aţi putea fi tentaţi să credeţi, în celebra mea garsonieră cu decorurile căreia eraţi obişnuiţi de atâta amar de ani; ne aflăm aici, fortuit, pe casa scării B, la cererea şefului ei septiiagenar, pentru a determina un rău-platnic înrăit, baricadat tutankamonic în propriul apartament, să-şi achite datoriile istorice acumulate la întreţinere. Da, da, chiar dacă nu vă vine să credeţi, marele BB e la scara B. Pentru cei interesaţi, în pauzele publicitare organizez pentru admiratoarele fidele, desigur şi susţinători, sesiuni-fulger de autografe.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: E cazul să nu ne sfiim să-i pronunţăm şi numele acestei pleve a societăţii, domnule BB. Să ştie, să cunoască o ţară întreagă numele celui care ne parazitează, celui care ne râde samavolnic în nas! (*dă tonul*) Huo! Ruşine!

De sus, *de jos*, *din dreapta şi din stânga răsună organizat „Huo*! *Ruşine*! *Huo*! *Ruşine*! *Toţi restanţierii-n mine*! *Nu în stupu*' *cu albine*!"

BB: Stimaţi telespectatori, vă am martori pe toţi la această spontană revoltă colectivă care tinde să degenereze într-o inedită acţiune de protest social şi că am vrut, cu tărie, să păstrez anonimatul persoanei în cauză, în cazul vreunei autosesizări a CNA-ului cu privire la violarea identităţii şi amendarea ori desfiinţarea postului pe care-l reprezint. Prezentaţi-vă, vă rog, argumentele spectatorilor noştri, spuneţi-vă oful nădufos! Fără emoţii, vă rog!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Pentru unii de pe această scară sunt Sionka, pentru alţii, Vocea-solemnă-de-după-uşă, pentru mine nu sunt niciuna nici alta, adică nimic concludent. Pentru a-mi păstra întreaga responsabilitate a faptelor şi afirmaţiilor mele numele meu real este: CHIPUL VĂZUT AL HOTĂRÂRII.

BB: CHIPUL VĂZUT AL HOTĂRÂRII? Îmi place pseudonimul cu rezonanţe de Batman autohton pe care vi l-aţi ales; e sinonim, dacă nu mă înşel, cu strămoşescul „ÎNFIEREZ CU MÂNIE PROLETARĂ!", de acolo cred că-şi trage seva, rădăcinile…

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ (*cu modestie*): Nu e meritul meu, e al secretarului-literar cu normă întreagă al asociaţiei. Tot el ne ajută să publicăm toate anunţurile de la avizier în versuri cu rimă încrucişată. Tot el ne face şi epitafurile. În ultima vreme, am dat-o pe ditirambi.

BB: Chip-Văzut-Al-Hotărârii, mai aveţi şi alţi angajaţi ai asociaţiei care nu sunt prezenţi momentan?

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Momental (sic!) suntem o asociaţie săracă, nu ne permitem o organigramă completă. Avem doar şapte contabili angajaţi, opt şoferi de tir dintre care şapte în concediu legal de paternitate, un secretar literar după cum v-am mai spus şi o femeie de serviciu. Eu, de exemplu, sunt voluntar.

BB: Extraordinar! Ce exemplu palpabil de bătrâneţe activă dezinteresată! Detaliaţi! Cum, lucraţi benevol?!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Nu, am vrut, de dragul adevărului, să fiu cinstit până la capăt şi să precizez că nu sunt bucureştean get-beget, m-am născut de fapt în comuna Voluntari, dintr-o familie serioasă de zarzavagii navetişti. Morcovari.

BB: Aha! Şi eu sunt din Caracal, acolo unde s-au răsturnat rudele mele, unde s-a produs Descălecarea… Totuşi, nu vi se pare niciunul dintre colegi în plus?

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Ba da, doamna Mototoala, femeia de serviciu. În locul ei am putea să angajăm un compozitor, să încurajăm valorile, adevăratele valori.

BB: Am înţeles că aveţi şapte contabili, de ce totuşi al optulea şofer?

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Din precauţie, să fie de rezervă în cazul în care se îmbolnăveşte în concediu unul din cei şapte fini ai domnului preşedinte.

BB: Dragi spectatori alegători, vă miraţi poate de calitatea imaginii, ţin să vă avertizez că filmez această emisiune cu telefonul meu mobil, deoarece toţi cameramanii mei sunt plecaţi pentru o transmisiune alternativă de la Cimitirul „Odihnească-se pe lung!", la o pomană cu grătare şi lăutari. Aş putea să încerc să filmez, fără să încalc

defel codul deontologic, câteva cadre prin gaura cheii împricinatului…

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Relu Peticaru!… Huo! Ruşine!

De sus, de jos, din dreapta şi din stânga răsună organizat „Huo! Ruşine! Huo! Ruşine! Toţi restanţierii-n mine! Nu în stupu' cu albine!"

BB: Sunt dezolat, stimaţi telespectatori, de lipsa totală de transparenţă a domnului Relu Peticaru, e băgată cheia în uşă, iar vizorul e complet acoperit. Păcat. Trebuie să apară cât de curând şi invitaţii noştri: Ministrul Muncii şi al Figurilor de Ceară, Directorul Circului de Stat din Odesa, cunoscută şi îndrăgita noastră interpretă de muzică populară, Fănuţa Degeratu, probabil că sunt cu toţii blocaţi ţeapăn în trafic, altfel nu se explică lipsa lor de la dezbatere… dar surpriză, iată că se deschide uşa liftului şi apare, nu Mircea Radu cu un buchet de flori portocalii, nu Andreuţa cu bagheta ei magică, nu doctorul căţărător Tiuhodariu ori purtătorul de cuvinte Baros… cine apare ca o boare? ghiciţi, ghiciţi! Un tânăr rebel cu geacă neagră şi părul vâlvoi, un tânăr romantic cu o pereche de ochelari demodaţi în mână… Un… un reprezentant al îndepărtatului nostru viitor capitalist luminos, un…

DACIAN (*gâfâind*): Salut bă! Ce vă zgâiţi?! Aici e etajul 10?

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ (*cu atitudine*): Bună ziua, tinere! Nu ştii să spui bună ziua? 10 sau 20, ce importanţă are? De ce întrerupeţi emisiunea? De ce folosiţi liftul dacă nu locuiţi legal pe această scară, dacă nu sunteţi înscris în Cartea de imobil? Sunteţi tânăr, jucăuş, puteaţi alege varianta de a urca lipa-lipa, tipa-tipa pe scări. N-aţi citit anunţul rimat de la intrare?

DACIAN: Trebuia?

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Cum aţi trecut de interfon? Sunteţi chiriaş? Aveţi un act de identitate? Ce căutaţi în lift? Ce căutaţi la etajul ăsta? Ştiţi câte spargeri cu autor neidentificat au avut loc numai luna trecută? Sunteţi certat cu frizerul? De ce purtaţi jumătate de barbă?

DACIAN: De chichi şi de-un leu ridichi! E etajul 10 sau nu, moşule?

BB (*retras din cadru*): Acum, acum… s-a băgat un idiot în emisiune. Nu, nu eu. Mutaţi pe paranghelia de la cimitirul veseliei, dar mai întâi băgaţi spotul cu firma de construcţii funerare. Nu aia, păpuşă!… Ce dacă eşti blondă natural?! Te dau afară cu tot cu tocurile alea de 20, ai înţeles? Da, da, aia, păpuşă, aia cu „Noi ducem mortu' cu

tot confortu'!" Şi invitaţii, de ce n-au apărut nici până acum? Iolanda! Mă nenoroceşti! Asta nu e o scuză. Şi ce dacă nu te-am lăsat să dormi toată noaptea!!! Cum ai putut să uiţiii?! (*oficial*) Întrerupem pentru câteva momente de publicitate mascată. Revenim… atunci când ne revenim.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: De ce interesează, tinere, etajul 10, tocmai etajul 10? Nu vezi că ne încurci?

DACIAN: A plecat bunică-mea val-vârtej, la o veche prietenă, să bea (cică) o cafea şi şi-a uitat ochelarii. E pierdută când se-ntunecă fără ei. Nu vrea să poarte nici telefon ca să n-o iradieze. Are orbu' găinilor. Am fugit într-un suflet după ea, am luat metroul, autobuzul 323, troleibuzul 86 şi tramvaiul 56, m-am agăţat din mers de spatele unei maşini de gunoi… de-abia am mai reuşit să mai apuc s-o văd cum intră în scara asta.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Zvârlavă, sprintenă de tot bunica asta a ta, parc-ar fi vrut să scape de tine…

DACIAN: A fost o mare sportivă. Vrea să prindă suta. Toată viaţa a alergat, săraca, după fericire. Încă mai sprintează.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Mda! N-ar fi fost mai simplu s-o urmăreşti într-un taxi?

DACIAN: Încă n-am încercat să fac blatul într-un taxi. E o idee. Poate data viitoare.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Băiete, caut-o în altă parte. La etajul 10 nu locuieşte nicio bătrână. La etajul 10 nu-şi permite niciunul să bea cafea. Cântă la altă masă! Încearcă la scara cealaltă, e un culoar de legătură la 5. Ne, ne ne ne ne! Ia-o, mătăluţă, pe scări, ia-o frumuşel pe scări. Liftul consumă curent, iar curentul înseamnă datorii. (*în urma lui*) Hei, puştiule, am uitat să te întreb ce meserie ai. Cu ce te ocupi, în afară de furtişaguri?

DACIAN: Hacker! Sunt hacker, cocoşatule! Comunist împuţit!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Io-te-te la el! Obraznicul! Las' că te cunosc! Las' că vă cunosc eu pe voi de-alde ăştia! (*aplecat mult peste balustradă*) Când mai stai cu cineva de vorbă, dă-o pe româneşte, să te înţeleagă tot omul.

DACIAN: Alupigus! Fraiereee!

BB: Stimaţi telespectatori, din nou BB în direct! Invitaţii noştri n-au sosit nici până la această oră din păcate, am fost anunţaţi că un puternic viscol neanunţat s-ar fi produs în zonele de NS şi EV ale

capitalei… dar surpriză, liftul se ridică şi aduce cu el alţi şi alţi invitaţi surpriză, de data asta un cor. O-ho-ho! Corul…

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Corul copiilor lipsiţi de apă caldă de a cărui soartă mă ocup. Sunt şi dirijor şi îndrumător. De data asta, benevol. Ţin să anunţ în mod public că, datorită domnului-tovarăş Relu Peticaru, în curând, corul nostru îşi va schimba titulatura şi va deveni Corul copiilor lipsiţi de apă caldă şi rece.

BB: Să se deschidă uşa speranţelor, să se deschidă uşa liftului! Să crească ratingul!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Suntem în direct! Deschideţi, băi copii, uşa aia odată şi daţi drumul la melodie! Un pas înainte!

CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ: Ajutor, ajutor, ajutor!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Ce dracului faceţi acolo, nu înţeleg nimic, strigaţi simultan!

CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ: Simultan! Simultan! Simultan!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Veche!… Câţi sunteţi în lift?

CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ: 35! Suntem blocaţi! Nu putem să ieşim! Nu avem aer!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Gura!!! Mulţumiţi-i, frumuşel, pentru asta lui nenea Peticaru. Am muncit prea mult ca să renunţăm tocmai acum în pragul afirmării. Dacă domnul BB ajunge mâine-poimâine preşedinte prin absurd, cine ne mai filmează? Cine ne mai promovează? Daţi-i drumu' de acolo dintre etaje, de unde sunteţi! Oropsiţilor, copii, alinierea! Piepturile sus! Inima în dinţi! Cântecul special de înduplecare! Do, mi, sol, de! Tonul! Două, trei, ştii!

CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ: Nu avem aer! Nu avem „o doi"!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Şi ce-i cu asta? Şi ce dacă nu aveţi aer?… Cântaţi cu gura-nchisă!

A C T U L I I

S C E N A 1

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA, VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ)

RELU (*conspirativ*): De ce nu m-aţi aşteptat?! Mureaţi?… Cum aţi intrat în scară?… Cine v-a deschis uşa?

ROMELA şi BIANCA: Doamna Mototoala. Plângea domol pe caloriferul de la intrare că-i dăduseră preaviz… N-a comentat… ne-a

dat şi câte-o gogoaşă cu gem de chitră, că ei, săracei, nu-i mai tihneau.

RELU: Urâtă naţie!… Se strânge laţul. Ah, Sionka, Sionka!… În afară de miloasa aia, cu cine v-aţi mai întâlnit?

ZAHARIA: Ce te agiţi?! Cu nimeni, ţi-am spus! Am înţeles că erau toţi convocaţi la şedinţă, pe terasă, în vederea luării unor măsuri radicale privind datornicii… Trebuia? Chiar dacă aş fi fost întrebat la cine mergem, i-aş fi arătat, ca pe o parolă universală, cutia de şah şi punga de eugenii.

BIANCA: La „fostul meu", când se ducea la amante, tablele şi şahul erau nelipsite. Târziu, prea târziu m-am prins, când au început să-i lipsească din piese tocmai nebunii.

ROMELA: Taci, fată, niciodată nu e prea târziu. Al meu nu se ducea nicăieri, nici să-l pici cu ceară; stătea pe capu' meu toată ziulica la televizor, dar ce folos, că s-a duuus (*cu ochii spre tavan*, *cu interpretare îndelung exersată*) Cui m-ai lăsat, Fănicăăă! De ce, mă, Fănicăăă… tatăăă!… tatăăă! (*normal*) Şahul la vârsta noastră e acoperirea cea mai credibilă, cea mai plauzibilă.

ZAHARIA: Oho! Ce ziceţi de canastă, ce ziceţi de remi?

BIANCA: Se vede c-ai dat în mintea copiilor. Ăla e joc, Mumble? Ha!… Şefu', totul e pregătit?

RELU: Până în cele mai mici amănunte, Bambi. Să nu uităm să-i mulţumim lui Zaha, pentru sacrificiu. Nu oricine ar fi făcut ceea ce a făcut el. Nu oricine s-ar fi pus fizic, psihic şi casă în slujba acestei idei revoluţionare. Prietene, vei avea de primit. Oho! Ce? Nu ştii, dar vei afla în curând! (*aplauzele mute de rigoare*) Am primit un e-mail concludent: „Gut! Gut! Sehr gut!", adică avem undă verde de la firma-mamă. Azi nu mai facem obişnuita repetiţie. Azi ne concentrăm prin focusare. Azi lăsăm în urmă trecutul, îndoielile, grijile, eforturile şi temerile fireşti. La doişpe făr-un sfert ne facem o cruce mare oficială şi îi dăm drumul. Promourile şi fotografiile retuşate au fost trimise acolo unde trebuie. Decorul refăcut a primit, în sfârşit, aprobare. Conturile au fost deschise individual, cu datele pe care mi le-aţi lăsat… Aţi pus în ordine bicele, şalurile de pene, biluţele? N-aş vrea să se încurce iar ca la repetiţia trecută… Întrebări ceva? Emoţii?

BIANCA: Calm, Trompi, calm. De ce tremuri?

RELU: E o părere, Bambi, o simplă părere. Potriviţi-vă ceasurile! Echipaţi-vă! În curând atacăm!

Elena Cârstea cântă potrivnic la radioul din vecini: „*Aminteşte-ţi*

tu, prietene şi spune-mi/ Un început nu e, nu-i un sfârşit de drum…", pe stradă trece o procesiune cu fanfară, o haită de maidanezi sterilizaţi teoretic latră înfiorător, pe nouă voci, la o lună inexistentă.

ZAHARIA: Şefu', cum ne dăm seama când trebuie să atacăm? Care e semnalul?

RELU: Ţi-am mai explicat de o mie de ori. Repet: când auzim în difuzor „Cling!" e semn că avem un potenţial client, un vizitator bine dispus, dispus să contribuie la materializarea visurilor noastre tardive… Un contribuitor.

ZAHARIA: …Şi dacă e indispus?

RELU: Cu atât mai bine. Ştii cât poate dura să-i schimbi starea unui om? Repet: rolul tău, al meu, al nostru, e să-l bine dispunem pe individul ăsta cu care n-avem nici în clin, nici în mânecă; să-l facem să se simtă confortabil în mijlocul nostru ca într-un cerc de vechi prieteni şi să dorească să stea on-line cât mai mult, să înţeleagă că trebuie să iubească mai mult necuvântătoarele decât oamenii… Într-un cuvânt: să piardă noţiunea timpului şi să fie generos.

ROMELA: Fănicăăă… tatăăă!… tatăăă!… Dă, Doamne!

BIANCA: Dă, Doamne!

ZAHARIA: Dă, Doamne!

RELU: Azi e ziua cea mare, azi e ziua cea lungă! Ziua V! Până vă aranjaţi, mă duc la bucătărie să vă pregătesc câte o cafea tare. Atenţie la fire! Nu le mai smulgeţi din prize!

După ieşirea lui Relu se aude „Cling-cling!" şi echipa se repede în decor: Bambi paşte de zor, pândită din scorbură de leul fioros care face ca toţi dracii nebotezaţi, Mumble execută un step dinamic în planul secund, încercând în paralel, fără succes, un număr de clovnerie cu farfurii ciobite de Sighişoara.

RELU (*înlemnit*): Cine, păcatele mele, v-a spus să începeţi? Cât e ceasul?!

BIANCA: Am auzit „Cling!" Nu ăsta era semnalul?

ROMELA: Chiar „Cling-cling!" Pe crucea mea!

RELU: „Cling-cling"?!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Îhă! Cling de două ori. Foarte clar.

RELU: Şşt!

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA: Şşt! Şşt! Şşt!

RELU: Nicio mişcare… Sigur aţi auzit „Cling-cling"?

ZAHARIA: Pe onoarea mea, Trompi! Am probleme cu dantura, nu cu urechile. Exact aşa cum au spus şi fetele: „Cling-cling!”

RELU: Rămâneţi nemişcaţi! E soneria de la uşă, sigur. Probabil că s-a terminat şedinţa. Probabil o fi vecinii cu jalba-n proţap, cu furcile şi topoarele… Să aşteptăm să se liniştească.

ROMELA: Ah, lombosciatica! Cât să mai…? Am înţepenit în poziţia asta nasoală.

RELU: Vrei să-i întreb chiar acum?!… Rezistă, iubire, rezistă!

S C E N A 2

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA)

După câteva ore bune de aşteptare încordată. (*Regizorul spectacolului va găsi o modalitate originală care să indice trecerea timpului*.) *Protagoniştii sunt întinşi în fotolii şi moţăie, fiecare cum poate, în penumbra „studioului”. Sforăituri discrete pe tonalităţi diferite. Răsună un „cling!” şi toate ecranele aflate în stand-by încep să se deschidă*.

RELU (*cu porii larg deschişi*): Fir-ai tu să fii al dracului, Sionka, cu toate manevrele tale de doi bani… Ce crezi că… dacă aş avea de unde… n-aş plăti?

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA (*idem*): Ce crezi că… dacă ar avea… nu ţi-ar plăti?

ROMELA (*idem*): Ce vecini de cacao… Relule… eu una nu mai stau… sub asediul barbarilor ăştia… Nu mai rezist… Sunt cu nervii la pământ. Mă duc să mă-mbrac… dac-ajung prea târziu o să creadă… copiii… c-a luat-o băbuţa lor razna… Nici nu ştiu ce să mai scornesc. (*răsună un al doilea „cling!” apoi un al treilea*)

BIANCA (*idem*): Decuplează, dom’le, soneria aia idioată odată că ne-a zăpăcit pe toţi de cap, ne-a făcut creierii varză… Ce-ţi mai place să te joci cu nervii noştri!

ROMELA (*idem*): De ce s-o decupleze, eu una m-am obişnuit… când lucram la macaralele-turn atunci să fii văzut tărăboi adevărat, bubuituri şi ciocane, atunci să fii auzit… astea-s aşa alintături pentru cucoane nevricoase… (*cu adresă*) Că nu toate am avut fericirea să fim casnice… că nu toate am avut fericirea să fim ţinute în pumni…

ZAHARIA (*idem*): Măcar acum ştim care este soneria care nu ne trebuie… măcar acum putem face diferenţele esenţiale…

RELU: Sionka, Sionka… tu chiar mă confunzi… tu chiar mă crezi nesimţit… tu chiar crezi că eu nu am conştiinţă, că eu nu am coşmaruri

din cauza copiilor ălora nevinovaţi, lipsiţi de apă caldă… Of, of! Urâtă… naţie… Să ştii că, odată, am fost şi eu cineva în oraşul ăsta, fără să fiu nevoit să dau cu ciocul şi sus şi jos, ca tine… dar dacă n-am… n-am. (*răsună un al patrulea „cling!" nervos, apoi un al cincilea*)

ZAHARIA, ROMELA şi BIANCA (*idem*): Sionka, Sionka, măi băiatule, nu fi prost… de ce insişti?… tu nu îl cunoşti pe Relu aşa cum îl cunoaştem noi… nici Relu nu se cunoaşte aşa cum îl cunoaştem noi… E un om bun, milostiv, înţelegător… o valoare verificată, înţelegi?… n-a lăsat nicio fată mare… supărată… Ce crezi că… dacă ar avea… nu ţi-ar plăti?

RELU: Aş plăti tuturor, Sionka… ah, cum aş mai plăti… cum mama mă-sii să nu plătesc… aş plăti cu vârf şi îndesat… nu vezi că mă dau de ceasu' morţii ca să reuşesc să plătesc?

ROMELA: Fănicăăă… tatăăă!… tatăăă! Cum te mai uitai tu toată ziulica pe vizor… cum te mai uitai tu la paharele goaleee… (*răsună 10 clinguri în cascadă*)

RELU: Pân-aici ţi-a fost, Sionka, te omooor! Să vezi tu cum îţi plătesc! (*se precipită spre uşă, dar descoperă subit monitoarele care clipesc vesele, ca nişte beculeţe de Crăciun*) Fraţilor! Scularea, fraţilor! Miracol! Suntem căutaţi! Ura! Suntem, în sfârşit, căutaţi! Trezireeea! Deşteptaţi-vă, români!

ZAHARIA: Care „cling" e?!… E pe bune? E chiar pe bune?

BIANCA (*somnoroasă*): Pe tine te tot caută, de la asociaţie, să-ţi înmâneze rezoluţia, pe noi, ăştialalţi, n-au de ce! Rezolvă-ţi, frate, problemele existenţiale, nu mai pune oamenii cumsecade pe drumuri! Noi n-avem niciun amestec! Trompi, ce-ai înlemnit? Ţi-e rău?!…(*realizând subit*) Aaa… Romela, Zaharia, la atac, la atac! Nu vedeţi c-a pornit cronometrul de nebun? Nu vedeţi că se zgâieşte unu' tuciuriu la noi?

Fiecare îşi aranjează costumaţia aşa cum apucă şi se regrupează cu violenţă în cadru, provocând fără voie decorului (şi aşa destul de fragil) o serie de accidente în lanţ. Moment comic. Tot aşa de neprevăzut, ecranele se întunecă.

RELU: …A?

ZAHARIA: …Aa?

ROMELA şi BIANCA: …Aaa!!!

RELU: Acum e toamnă, da… Cât indică cronometrul?

ZAHARIA: 30 de secunde…

ROMELA: Dacă un minut are 60 de secunde şi se taxează cu 5 dolari, asta înseamnă că jumătate de minut fac…

BIANCA: Nu te mai chinui, soro, ce este mai puţin de un minut nu se taxează… N-ai citit foile alea?

ROMELA: Aha! Trebuia să fii pus pe cineva de planton… Acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm să se întoarcă, dacă o să se mai întoarcă vreodată. Dacă nu v-aţi fi repezit ca hunii… s-o fi speriat omul… trebuie să aşteptăm să-i vină inima la loc.

RELU: În seara asta n-aş prea crede… Stingerea. E deja miezul nopţii.

ZAHARIA: Unde vă grăbiţi? De-abia acum se trezesc huhurezii, de-abia acum se-nvârt amorezii.

ROMELA: Da, da, ăia din capul tău. Ce ştii tu, floare-albastră?… (*cască*) Ooo!

BIANCA (*preia*): Ooo!

ROMELA: Mi s-a făcut un somn… Hai, am cinci lei, care mai pune să luăm un taxi?

BIANCA: ăla eu, ăla eu. Recuperăm mâine… Aoleu, iar am uitat să-i cumpăr de mâncare lui Miţi… îmi face harcea-parcea perdelele.

ZAHARIA: Relule, ce facem?

RELU: Vrei să repet? Stingerea!

ZAHARIA: Pe mine nu m-aşteaptă nimeni… Eu, unul, mai rămân! Cine ştie…

RELU: Dacă tot rămâi, încearcă să faci ceva ordine în bulibăşeala asta, să mai aranjezi câte ceva. Eu mă cobor să le conduc pe Bambi şi pe OK până la bulevard. La ora asta, niciun taximetrist sub doi metri treizeci n-are curaj să vină până aici…

S C E N A 3

(ZAHARIA)

Rămas singur, Zaharia-Mumble se apucă să rearanjeze şi să pună în ordine „potopul". Este atât de preocupat de operaţiune încât nu sesizează mult-aşteptatul „cling!" care e programat să declanşeze monitoarele. Pe ecran, acelaşi individ cu ochelari mari, negri, îi studiază mişcările cu vădit interes…

S C E N A 4

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA, VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ)

RELU: Colosal! Record absolut! Bravo, Mumble!

ROMELA: Fenomenal!

BIANCA: Fantastic, bărbiţă! Tiii…

RELU: 45 de minute!!! Oho! Trebuie să deschidem şampania!… Cum ai reuşit?!

ROMELA: Mutulică fără frică! Ai spart gheaţa!

ZAHARIA: Ce să reuşesc?!

BIANCA: Lasă modestia pentru când ai să te plimbi prin parc cu duhovnicul… Cum ce să reuşeşti? Să îl ţii atâta timp în priză… pe pervers.

ZAHARIA: Care pervers?! De ce vă uitaţi aşa la mine? N-am făcut nimmmic… Jur! După ce-am terminat curăţenia, mi-am făcut rugăciunea de seară şi am adormit ca bușteanul, aici în scorbură.

ROMELA: Lasă, lasă… că ştim noi… cam ce fel de rugăciuni ai făcut, cam în ce fel de scorburi ai picat… Unde te uiţi?! Uită-te mândru în ochii noştri! Cuceritorule plin de tactici! Aţi făcut nebunii? Spune-ne c-aţi făcut nebunii!… Ce te-a pus să faci?! Ooo! Până la al câtălea nasture aţi ajuns? În ce moment aţi ajuns la concluzia că trebuie să vă opriţi?… Au fost mai mulţi?!

ZAHARIA: Terminaţi cu aiurelile! Ce nebunii?… Care nebunii?… Cu cine?! Hai, mă!

BIANCA: Ei, dacă nu vrei să ne zici, nu vrei să ne zici. Ce crezi că îţi furăm secretele, „iubăreţule”?

ROMELA: Aha, te-ai roşit! „Seducătorule”! S-a roşit de parcă l-ar fi pus cineva să lingă tastatura!! Uitaţi-vă la el cum s-a înroşit pinguinul şi şi-a lăsat jos coada… Nu ne mai fierbe. A fost cu o femeie sau cu un bărbat?

ZAHARIA: Ce-aveţi cu mine? Dacă vă spun că nu, nu.

BIANCA: Ce nu? Lasă farafastâcurile, aparatele astea nu mint. 45 de minute înseamnă, totuşi, 45 de minute! Tu… Aha! Asta era, i-e frică de concurenţă! Ţi-e frică de concurenţa liberă, pinguinule, ţi-e frică de OK, Mumble? Vrei concurenţă enduro? Îţi arătăm noi concurenţă enduro! Aia adevărată! Romela!

ROMELA: Ţi-e frică, da, de Bambi? Uite ce alb te-ai făcut, ca o cretă. Încă nu cunoşti ce ne poate pielicica. Rămânem şi noi, Relule, după program… să ne „desfăşurăm aripile”… să ne rotunjim veniturile… să facem adevăratul enduro… Cine poate, oase roade… Avem şi noi, dragilor, metodele noastre îndelung exersate… Bianca!

BIANCA: Nu uita, suntem înainte de toate femei cu tradiţie, de la

talpă! Încă n-am uitat cum se face podul pe spate, roata şi mămăliga vârtoasă… Nu, nu, nu! E primăvară acu! Astea (ca şi mersul pe bicicletă) nu se uită.

RELU: Fetelor! Fără supărare. Fiecare pentru toţi şi pentru turta lui. Nimeni nu se întrece cu nimeni. Doar stabilisem…

ROMELA: Ştii ceva, Trompi! Ce tot îi ţii palma? Cred că sunteţi mână-n mână! Cred că-mpărţiţi împreună mălaiul!

BIANCA: Ce, crezi că nu mi-am dat seama? Miroase a mită!

RELU: Ce?!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Recepţie! A pronunţat cineva cuvântul uzual „mită"?

BIANCA: Du-te dracului, cârtiţă!

ROMELA: Te mănâncă?! Dacă te mănâncă, te scărpinăm noi. Urgent. Ce nu-ţi convine?! Ce te tot bagi în seamă?

RELU: Difuzorul, Sionka, difuzorul! Ce să fac, e independent, a luat-o razna… i-am legat greşit firele.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: De o lună mă tot străduiesc să-nţeleg ce tot moşmoniţi voi în spatele uşii ăleia, dar las' că aflu eu cât de curând.

ROMELA: Jucăm şah, şah, cel mai nobil sport al minţii! De când e interzis şahul?!

BIANCA: Ronţăim biscuiţi şi ne uităm la Animal Planet! De când e interzis să te uiţi la Animal Planet?

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: La început, aşa credeam şi eu că faceţi, când auzeam tot soiul de lighioane păroase prin pereţii ăştia de carton, dar nici vorbă; când am verificat la vecinii de alături, pe toate posturile erau numai reclame cu aparate de bărbierit Gilette şi şampoane cu nămol, numai la voi nu.

RELU: Ceea ce auzi, Sionka, e un altfel de Animal Planet, unul special.

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Şi eu de ce nu-l prind?

RELU: Unul codat, pe care-l prind prin satelit… Încearcă pe canalul 1989, dar nu mai spune la nimeni!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: 1989?!… Şi nu puteai să-mi spui aşa de la început, să nu mai intru la idei, să mă scuteşti de căutări?

S C E N A 5

(RELU, POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE, VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ (ALTĂ) UŞĂ)

Casa scării. În faţa lifturilor.

RELU: Îmi pare rău că stăm de vorbă aici, lângă lifturi, n-am putut, nu pot să vă invit înăuntru, văruiesc cu suc de roşii în baie, e deranj…

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Daţi-mi voie să mă prezint: agent Atilla Temătorul

RELU: Şi?! Ce mă tot frecaţi la melodie? M-am săturat. E a patra oară de când îmi tot bagi hârtiuţe cu oameni de zăpadă pe sub uşă! Ce-am făcut, mă arestezi pentru că n-am plătit întreţinerea? O să arestaţi toată ţara? Ai mandat pentru asta? săriţi, fraţilor, mă arestează, mă arestează! Săriţi!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ (ALTĂ) UŞĂ: Stai liniştit. Să te. Pentru tine nu mai sare nimeni, nici măcar Puric între două conferinţe despre geniul poporului român.

RELU: Urâtă naţie!

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Ne laşi, „anonimule", mă laşi? Ştiu ce am de făcut. Domnule Peticaru, liniştiţi-vă! Trageţi aer în piept. Calm. Nu am bastonul la mine, pe verificate, e la reparaţie, nu am în buzunare decât o ascuţitoare pentru creioane colorate, dotată cu lanternă de 1, 5 V. Vă invit doar la o discuţie amicală, civic de cetăţenească. Deocamdată. Suntem o instituţie delicată, civilizată, discretă care nu se ocupă defel cu restanţele de la întreţinere. Deocamdată. Mai nou, ne lovim doar noi între noi, cu burţile, ca să nu ne pierdem antrenamentul, ca să nu existe victime colaterale, mai jucăm bâza cu agresorii… Aveţi doar o simplă reclamaţie, A4, de la un prieten drag. Una mică… Deocamdată.

RELU: Reclamaţie? Ce reclamaţie, de la cine, frate-agent Temătoru?!

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Asta nu pot să vă spun, e total anonimă, omonimă şi paronimă. Am depus un jurământ emoţionant de confidenţialitate pe statul de plată. Oficial, n-avem dreptul să vă dăm niciun indiciu, ca să vă frământaţi creierii ca pe nişte gogoşi şi să vă uitaţi urât la toată lumea, la toţi cei apropiaţi… Neoficial, numele reclamantului începe cu S se termină cu N, e compus din şase litere…

RELU: Bănuiesc eu de la cine. Ah! Sionka, Sionka!

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Şi eu bănuiesc că bănuiţi de la cine… de la mine, nu, în niciun caz nu… Toată lumea de pe scara asta, chiar şi bebeluşii, toată lumea din blocul ăsta are cel puţin o reclamaţie

de la una şi aceeaşi persoană, cu numele compus din şase cifre. Secţia 6 trebuie să-i fie recunoscătoare acestei persoane pentru că, dacă n-ar fi existat această minunată şi activă persoană în etate, ar fi trebuit să fie desfiinţată demult. Ar fi fost jignitor să nu fiţi şi dv băgat puţin în seamă, să nu fi intrat în vederile ei purificatoare. De ce ţineţi cu tot dinadinsul să aveţi sinusurile pe sus? Nu doriţi să fiţi în rând cu lumea?

RELU: Mai am un singur dor. Da, firește că da… Dacă aţi şti ce mult îmi doresc… Ăsta a fost visul vieţii mele, dar m-au încurcat alţii, m-au abătut de la traseul iniţial… Şi care e, mă rog, reclamaţia, conţinutul acesteia?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Reclamaţia e că aţi înfiinţat o crescătorie ilegală de animale exotice în apartament. Dacă se dovedeşte, riscaţi închisoarea de la 3 la 9 ani, pentru acte de terorism biologic citadin. Bineînţeles că e o gogomănie, nimeni nu poate crede prostia asta abracadabrantă, s. f-ul ăsta impertinent; dar noi, organele de control şi de menţinere a ordinii închipuite, trebuie să dăm curs tuturor solicitărilor şi să ne facem că ne foim; în cel mult treizeci de zile trebuie să verificăm şi să soluţionăm rapid toate porcăriile astea decadente.

RELU: Ce să verificaţi?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Dacă aveţi sau nu animale exotice în apartament.

RELU: Ca de exemplu?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE (*consultă agenda*): Una bucată girafă. Doi brontozauri siamezi. Un gibon cocoşat. Un leu. Trei rinoceri, un elefant şi…

RELU: Recunosc! E adevărat. Mă predau.

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Nu fiţi neinteligent. Recunoaşterea dv ar însemna punerea în funcţionare a unui angrenaj destul de greoi şi de ruginit. Asta ar însemna să ne puneţi la muncă, la hămăleală, să întocmim sute de constatări, deplasări, organizarea unui flagrant, probe cu martori şi alte cele… Ştiţi că îi fur pixurile şi foile de scris ale băiatului meu ca să le duc la secţie, ca să avem pe ce scrie, cu ce scrie rapoartele? Ştiţi că mergem la intervenţii cu un scuter cu remorcă? Ce să recunoaşteţi? Îmi permit un sfat: nu fiţi fraier, nu recunoaşteţi nimic. Aşa fac toţi. Aşa i-am învăţat pe toţi. De asta mă invită toţi bulibaşii la cumetrii.

RELU: Ba da, recunosc că am un leu, un singur leu. Unul

adevărat. Vreţi să vi-l arăt?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Mă nenorociţi! Domnule Peticaru, vă mai dau eu unul şi vă cumpăraţi un iaurt degresat. Semnaţi aici că nu se confirmă defel reclamaţia şi că nu recunoaşteţi nimic… şi mă duc şi eu în sfârşit acasă. Sunt frânt. M-aşteaptă plodul cu temele nefăcute, m-aşteaptă nevasta să plimb pitbull-ul, să duc gunoiul, să rad pereţii, să bat covoarele, să suflu în varză, s-o pritocesc…

RELU: Suflaţi des în varză?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Da' ce credeaţi? Cât de des pot. Până mi se acreşte. Dup-aia o arunc, că niciunuia din casă nu-i place şi nu-i prieşte varza şi în general murăturile. Suntem diabetici convinşi, suntem fulminanţii adepţi ai măslinelor oxidate artificial, ai măslinelor colorate cu pensula. Da' o pun şi eu aşa pentru iz patriarhal, să fiu în rând cu lumea, cu tradiţiile. Nouă, familiei Temătoru, întotdeauna ne-a plăcut să fim în rând cu lumea, nouă întotdeauna ne-a păsat de ce zice, de ce gândeşte lumea. Dv nu? Da… şi tăcerea e un răspuns… Semnaţi ori ba?

RELU: Fii dom'le serios, nu semnez braşoavele astea. Cum să semnez bazaconia asta? Ţi-am spus doar că am un leu… Leule!

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Domnule Peticaru, mă nenoroceşti. Trebuie s-o duc pe soacră-mea la gară, a stat deja trei luni la noi. Mi-a împletit 30 de pulovere de melană luată de la confiscări… Dacă pierde iar trenul, îmi pierd şi eu liniştea. Vă cedez trei pulovere dacă semnaţi.

RELU: Trei?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Dublez.

RELU: Atunci să o scurtăm. Aveţi o legitimaţie?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Bineînţeles că am. Ştiţi eram mai slab în poză, dar tot eu sunt. Vedeţi ce frumuşel şi de naiv eram?

RELU: Vă cheamă cumva Rică Temătoru, de la Şcoala generală 79? Urâţi religia, lb. şi literatura română?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Ceea?!… Aoleu, v-am dat carnetul de note a lui fiu-meu, scuze, vin direct de la şedinţa cu părinţii. E un copil cu un fond sufletesc bun. Colegii îl strică. Asta e legitimaţia.

RELU: Nu e valabilă, nu e vizată pe anul în curs.

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Cum să nu fie vizată? A, chiar că nu e… A, dar suntem de-abia în ianuarie. De-abia la rectificarea din martie primim tuş pentru ştampilă.

RELU: Daţi-mi să semnez!

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Acolo, în dreapta jos, acolo unde scrie „Nu se confirmă”. Mulţumesc, asta era doar prima problemă, cea mică… Am auzit, de la colegii mei de la secţia 9, că pe undeva pe aici, în scara asta, ar funcţiona un video chat neînregistrat… N-aţi văzut să se perinde pe la vreunul dintre vecini tot soiul de dudui deocheate şi siliconate, tot soiul de băieţi spilcuiţi şi neisprăviţi?

RELU: Nu, dar în schimb, l-am văzut pe vecinul meu Sionka, şeful de scară, încuiindu-se zilnic cu un grup de copii cu vârste cuprinse între 3 şi 12 ani în uscător…

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Minori?!

RELU: Am auzit că le-arată tot soiul de casete, care mai de care mai… Asta nu vă spune chiar nimic, domnule Temătoru?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: ATILLA! Poţi să-mi spui Atilla!… Anonimul nostru face chestii din astea?! „Cucernicul”? O-ho! Tipul creează diversiuni, piste false, pentru a ne distrage atenţia combativă. Foarte inteligent. Foarte periculos. Foarte foarte. E cazul să cerem întăriri de la centru. Aveţi deja 10 pulovere. Noapte bună!

RELU (*mult aplecat peste balustradă*): Atilla!

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: Daaa!

RELU (*mult aplecat peste balustradă*): Ce-i aia video-chat?

POLIŢISTUL SUB ACOPERIRE: N-am timp! N-am timp!

S C E N A 6

(RELU, BIANCA, ZAHARIA, ROMELA, VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ, CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ)

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Bun-platniculeee!

RELU: Cred că, de data asta, ai greşit uşa! Sincer, Sionka! Mă tulburi!

ZAHARIA, BIANCA, ROMELA: Şi noi suntem de aceeaşi părere, Simi… Simte-te! Ne disperi! Gata! Urmează să facem o mutare importantă. Chiar că eşti cam obraznic, chiar că ne deranjezi. Ai greşit etajul!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Bun-platniculeee! Am ridicat blocada. Ţi-am redat dreptul la liberă circulaţie. Poţi să comunici Clubului Pensionarilor că nu trebuie să se mai ferească când mai vrea să te viziteze. Sincer.

ZAHARIA, BIANCA, ROMELA: Cântă, cântă la altă masă, zmeule! Ne împiedici să ne concentrăm asupra situaţiei create.

RELU (*bruiază*): Ceea ce auzi acum, domnule Sionka, e numai un robot. Frr-prrr! Fata Morgana. Frr-prrr! Fiare fără sentiment, lacrimi fără unguent. Da, da, un difuzor inteligent legat la nişte fire. După următorul semnal puteţi să lăsaţi un mesaj. Domnul „Pilion cu pila lungă" vă va contacta de îndată ce va reveni la domiciliu… Frr-prrr! Frr-prrr!

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: Stimate fire, stimate difuzor, stimate papagal Calu, stimate robot! Transmiteţi-i vă rog toată echipa, domnului Relu Peticaru, mulţumirile întregii scării, ale preşedintelui onorific şi finilor săi prea numeroşi, dar apucători, ale asociaţiei de proprietari care îl reprimeşte cu braţele deschise în sânul ei. Între sânii ei. Am afişat o diplomă de bună purtare cu numele lui şi la parter. Cele 80 de milioane au intrat în cont. (*tunete şi fulgere*) Suma restantă pe care o mai ai de plătit e zero. (*fulgere şi tunete*) Mulţumim pentru mobilizare, mulţumim pentru promptitudine şi corectitudine! (*se aud caloriferele cum încep să se umple*) Chiar dacă nu mai are niciun motiv să se mai denumească astfel, Corul copiilor lipsiţi de apă caldă îşi va păstra titulatura pentru că a devenit, ca şi Madrigalul, fratele lui mai mare, un brand naţional. Chiar astăzi este invitat, în frunte cu îndrumătorul şi dirijorul ei, modest dar valoros, la secţia de poliţie numărul 6 pentru a acorda un interviu în exclusivitate. Uraţi-ne „succesuri"!

ZAHARIA, BIANCA, ROMELA: „Succesuri!"

VOCEA SOLEMNĂ DE DUPĂ UŞĂ: *Merçi*! Copii, v-aţi spălat pe dinţi? Aveţi unghiile curate? Vă cred. Tonul la muzică! Cântecul de adio! Două, trei, ştii!

CORUL COPIILOR LIPSIŢI DE APĂ CALDĂ (*sotto voce*):

„După trei ani de bătăiţă.
De iţă, viţă, viţă, iţă.
Facem şi noi astăzi băiţă
Şi-n uşă-ţi punem cununiţă
De iţă, viţă, viţă, iţă!"

Fluturări de eşarfe multicolore completate cu aplauze în figuri şi modele sumeriene.

„Am renunţat la copăiţă.
Ni-s obrăjorii cu gropiţă.
De iţă, viţă, viţă, iţă.
Îţi mulţumim, dragă bădiţă.

Că-n camere nu mai burniţă.
Ne facem lecţiile-n bluziţă.
Bentiţe avem în colindiţă.
De iţă, viţă, viţă, iţă!”

BIANCA: …Spuneai că neamţu’ are nu ştiu ce probleme şi nu ne-a încărcat încă conturile.

RELU: Păi, nu ni le-a încărcat. Se poate verifica. Ce, n-aveţi încredere? A promis că pe 14 sigur.

ROMELA: Şi atunci?

BIANCA: Şi atunci?

RELU: Şi atunci, ce?

ROMELA: De unde ai avut bănetul ăsta? De unde ai avut 80 de milioane ca să-ţi achiţi întreţinerea?

RELU: De fapt 78, că două le-am lăsat casierului, ca o mică atenţie.

BIANCA: 78, 80, ce mai contează! De unde, „Prepuţule”?

ROMELA: Ha! Unde e fondul de rulment, diavole? De-abia cum observ… unde sunt investiţiile promise?

BIANCA: Tii! Unde sunt monitoarele performante promise? Unde e sistemul ultramodern de sonorizare? Unde e mini cascada artificială?

ROMELA: Ai dat, elefănţelule, de bucluc. Trompa la control! Mărturiseşte, Trompi, mărturiseşte! (*face ca leoaica pregătită de atac*)

BIANCA: Să nu ne spui că… te implor. Minte-mă frumos! Tocmai începusem să-mi recapăt încrederea în tine, în geniul tău creator. Tocmai începusem să te reintroduc în planurile mele, în agenda mea de bal. (*face ca o căprioară care a lins un glonţ în premieră absolută*) Te implor, nu-mi spune că… te implor, nu ne spune că…

RELU (*sec*): Ba da.

ZAHARIA: Nenorocitule! (*face ca pinguinul în furtună*) Pentru cine, pentru ce mi-am pus zălog căsuţa, pentru ce… Ce-ai făcut cu bănuţii mei?! (*face ca pinguinul semicongelat*) Nasol! Foarte nasol! Am să te ţin minte la pomuleţul de Crăciun!

RELU: Gaşcă! Aţi văzut ce succes irefutabil avem. Aţi văzut graficele. Günter e încântat. Günter e Günter! Numai luna asta am cumulat peste 250 de ore fierbinţi… Vei primi totul înapoi, Zaha, până la ultimul bănuţ. Îţi promit. Nu e cazul să faci o tragedie. Nu te prosti… Hei, ce faci?!

ZAHARIA: Nenorocitule! Vânzătorule! Barbu Văcărescu! Cum ai putut să mă transformi pe mine, vechiul tău prieten, singurul tău prieten de încredere, într-un jalnic boschetar, într-un Charlot? (*are un atac de panică*) Nasoool!… Nasoool!… *Chuck Norris*, *help meee*! *Chuck Norris*, *help meee*!

ROMELA: Se sufocă, se sufocă! Cine se oferă să-i facă manevra Heimlich? Apă! Apă! Apă! Haideţi mai repede să-l băgăm sub duş, altfel îl pierdem, altfel rămânem fără vedetă!

S C E N A 7

(ZAHARIA)

Zaharia aflat în transă visează că se află în mijlocul unui ring, *având ca partener un luptător de sumo extrem de impresionant*. *Întrecerea are multe elemente comune din confruntarea lui David şi Goliath*, *numai că întreaga doza de simpatie a publicului este răsfrântă asupra bestiei*". *Finalul ca şi desfăşurarea confruntării aparţine*, *în exclusivitate*, *actorilor implicaţi*.

S C E N A 8

(ROXI, DACIAN)

Casa scării. *În faţa lifturilor*.

ROXI: Eşti sigur, Dacian? Parcă Dacian ai zis că te cheamă, nu? Să nu-mi spui că m-ai trambalat pân-aici de pomană dacă nu eşti sigur, absolut sigur.

DACIAN: Hai, mă Roxi! Sunt băiat serios, nu bag fitile aiurea. Treaba e naşpa. Nu-mi pune întrebări cum de am aflat de tine, cum de te-am găsit… Am şi eu sursele mele. Nu m-ocup de-obicei eu d-astea, cu strâmbe, dar acum e un caz de forţă majoră… De ce mă priveşti aşa? Arăt eu ca împieliţatul ăla de Negru, arăt eu ca unu' care se ocupă de farse idioate, de fasoleli aranjate?

ROXI: Da' cu ce te ocupi?

DACIAN: Nu ţi-am spus?! Sunt hacker, studento, nu ţi-am spus?! Hacker! Chiar unul dintre cei mai buni; peste un an doi, după ce mai copilăresc niţel pe aici, o tai în Norvegia ca boierii, cu paşaport perfect valabil, cu bilet de avion, dus, în regulă. La clasa business. Pe aici nu prea mai e de stat, ne-au pus pe chituci toţi impotenţii ăştia, experţii în nimic; miroase a faliment definitiv, nu simţi?!… La sigur, ce credeai? Arăt eu ca unu' care să doarmă sub poduri? Hai, mă! Am tot soiul de „propuneri"… Credeam că eşti interesată să ştii ce se petrece cu mătuşica ta neliniştită, credeam că eşti interesată de viaţa ei dublă. Am

descoperit tărăşenia asta haioasă cu moşnegii total întâmplător. Iniţial, nici mie nu mi-a venit să cred până n-am intrat pe SEXPERIENTZE. Mi-a vândut pontul un amic din Suedia. Tare şi ăla. A intrat de trei ori, ca în varză, în fişierele Pentagonului. El mi-a dat link-ul cu băbătiile. Râdea ca un apucat când mi l-a trimis. A dat şi un like. A postat şi pe Facebook, cretinul. (*scoate o tabletă*) Uite, o recunoşti? Asta ţi-e ruda, nu-i aşa? Mătuşica Romela, blânda şi inofensiva mătuşică Romela, cea care împarte copiilor de la leagăne dulciuri, cea care hrăneşte porumbeii din Piaţa Dorinţelor… Uite, îţi dau cu zoom. Aia, aia din dreapta costumată în leu, aia demenţială cea care biciuieşte cu sălbăticie pinguinul cu ochii scoşi din orbite. E profesionistăăă, mamă ce profesionistă, ce tare! Mata Hari nu alta! Cealaltă, căprioara aia care se unduieşte şi mângâie cu penele trompa elefantului în timp ce face şpagatul, e mamaia Bia. Mare sportivă la viaţa ei… Of!… Draga de ea, s-a scrântit, a dat divorţ de neuronii ei. Din cauza ei n-am plecat până acum, că n-am avut cu cine s-o las… De unde a avut, de unde nu, ea m-a crescut din mult-puţinul ei; că ai mei au fost cu toţii, de la A la Z, nişte beţivi jalnici care se împrumutau de la o leafă la alta… Nu pot s-o las să facă tâmpeniile astea, să râdă toţi nenorociţii cu patru clase de ea… crede-mă! Pentru mine e o sfântă! O mucenică! (*o undă de emoţie tapetată cu un promo gregorian*) Bănuiesc eu cam de ce, cam pentru cine s-a apucat de chestiile astea. Am prins eu ceva.

ROXI: Măreşte zoom-ul! Zoom maxim am zis! Da, da, e făcătură, puişor! Aduce, dar în niciun caz nu poate fi mătuşica Romela!

DACIAN: Hai, mă Roxi, ce naiba, eşti fată deşteaptă! Îţi dau cu sonor… (*îi dă cu sonor*, *poate cu prea mult sonor neîndurător*) Nici acum nu te-ai lămurit?

ROXI:!!!

DACIAN: Vrei să mai măresc?

ROXI: Opreşte, odată, drăcia asta, dacă nu vrei să ţi-o sparg!

DACIAN: Ceea?!

ROXI: Opreşte-o, ţi-am zis! Ea e… N-ai un şerveţel? Vreau să dau nişte apă la şoricei.

DACIAN: Cum să nu! Îmi pare rău că n-am la mine un lighean. Scuză-mă, n-am ştiut că eşti atât de sensibilă, soro. Asta e… Ai ochi frumoşi, să ştii. Păcat de ei. Poţi să iei tot pachetul… A înnebunit lumea! Ce facem, soro?

ROXI: Nu mă mai lua cu soro… Nu ştiu. Lasă-mă să stau puţin

aici, pe trepte, să-mi revin. Parcă aş fi primit o lovitură neaşteptată în plex.

DACIAN: Hai, mă Roxi, mă! Dacă ştiam… Ce eşti aşa de moale, domnişoară?

ROXI: Lasă-mă cu de astea… Nu mă atinge… Voi supravieţui. Aşa suntem noi, proastele astea de la litere, cărora le e frică să copieze la examene. Confundăm permanent literatura cu viaţa.

Elena Cârstea revine sadic la radioul din vecini: „*Dacă ochii tăi, vreodată vor mai plânge, dacă paşii azi ţi se întorc din drum*…"

DACIAN: Ăsta e etajul. Sigur. Data trecută, tot cam pe aici i-am pierdut urma.

ROXI: Ce facem? Începem să batem cioca-boca la fiecare uşă?

DACIAN: Doamne fereşte! Şeful de scară se poartă ca pe moşia lui. Dacă apare? Vrei să decreteze mobilizare generală? Vrei să ne ia ăştia la goană cu bătătoarele? Am o variantă mai bună. Una beton. E verificată. Am încercat-o pe fosta mea prietenă care, după ce-o conduceam şi-i pupam mâna ca boieru' în faţa blocului, umbla cu cioara vopsită într-un cămin de nefamilişti. E măritată c-un chinez. Are şi un copil blond, foarte blond… E de ajuns doar să dau un simplu telefon, s-o apelez. La mamaie mă refer, nu la fosta. Cu ea am terminat-o demult… (*expert*) Prin pereţii ăştia ciuruiţi se aude chiar tot. Îi cunosc melodia de la o poştă. Eu i-am fixat-o, la cerere. Acolo unde sună, acolo unde o să cânte Kaoma, acolo e.

ROXI: Ştii că nu eşti prost?

DACIAN: M-ai spart!… Chiar că ai ochi frumoşi! Lasă-mă!… Nu ştiai?!

S C E N A 9

(RELU, BIANCA, ROMELA)

RELU: La ce secţie zici că l-au internat?

BIANCA: La neurologie II, salonul 304. (*îi sună telefonul, apelul este respins*)

ROMELA: Îi aplică un tratament intensiv şi revoluţionar cu acid acetilsalicilic. O jumătate de pastilă la trei zile.

RELU: Şi altceva?

ROMELA: Furazolidon. Cât cuprinde. I s-a defectat instalaţia. Numai ăsta mănâncă. Cum deschide ochii cum cere câte un făraş de furazolidon…

RELU: Când mai mergeţi să-l vizitaţi, luaţi-mă şi pe mine.

BIANCA: Da, da… Te consideri furazolidon?

ROMELA: Serios?!

BIANCA: Nu te-aş sfătui, Trompi! De câte ori îşi aduce aminte de tine devine agitat, foarte agitat, atât de agitat încât asistentele alea grase erau mai-mai să cheme gealaţii de la psihiatrie să-l lege… Ştii ce mi-a cerut să-i aduc la următoarea vizită? O găleată plină cu macrou crud! (*îi sună telefonul*, *apelul este respins*)

RELU: N-aş fi bănuit niciodată că e atât de delicat, atât de sensibil. Aur curat. Nativ. Un adevărat artist care se confundă cu personajul întruchipat, un talent al divertismentului.

ROMELA: Mai bine decât al diversiunii… Chiar dacă nu aduci cu el nici în clin nici în mânecă, dacă ţi-ar fi bătut portăreii de trei ori pe zi în poartă ca în Muma lui Ştefan cel Mare, cred că ai fi devenit automat şi tu geniu, cred că l-ai fi depăşit.

RELU: Să fim clari. Nu am de gând să rămân dator, să rămân cu păcatele nespălate. E o chestiune de zile, poate cel mult o săptămână. Până se limpezesc lucrurile, până se concretizează situaţia, până Günter ne alimentează conturile, poate să vină să locuiască la mine. E binevenit. E datoria mea să trag ponoasele. Am două camere.

BIANCA: Din proprie experienţă pot să afirm că nu-ţi poţi suporta nici umbra să se aşeze lângă tine, d-apoi pe altcineva. E lămurită treaba, Reluţule. Am discutat deja asta cu el. Mi-a zis, chiar şi aşa tulburat cum era, că se poate muta aici doar cu o singură şi elementară condiţie, adică două…

RELU: Sunt de acord. Care?

BIANCA: Să-i facem într-una din camere un iglou adevărat…

RELU: Se face, se face, doar e cel mai bun prieten al meu… Şi a doua?

ROMELA: Să pleci tu, să dispari!

RELU:!!!… Unde?! Nu mai am pe nimeni. Toate rudele mele au căpătat paşaport pentru „dincolo de nori”…

BIANCA: Pentru viitorul apropiat… la… mine.

RELU: Şi pentru viitorul îndepărtat?

BIANCA: Întinde-te doar atât cât ţi-e plapuma, puişor. Nu te obrăznici. Mai vedem… mai facem o încercare, mai dăm odată cu băţul… Ia-ţi doar treningul şi rucsacul. Ăla nou. Nu mi-a plăcut niciodată să alerg aşa de nebună pe coclauri. Trebuie să ajung cu cineva la finiş, cu un martor incomod. Nu-mi place să rup singură

panglica. Tandem, de ce nu? Întotdeauna am simţit nevoia să fiu motivată, întotdeauna am simţit nevoia ca cineva să-mi sufle răcoros în ceafă…

ROMELA: În borş, nu?

RELU: Tot timpul, când intervin în discuţie leii, se duce dracului Poezia… Gata! Echipaţi-vă şi la treabă! M-a sunat azi dimineaţă, neamţul. Günter. Era foarte nervos. Ne-a avertizat că e o firmă serioasă, că SEXPERIENTZE trebuie să recupereze, de urgenţă, comenzile şi rezervările legate de noi, să ne integrăm în schemă, că trebuie să facem şi ore suplimentare altfel îi cam sar clienţii în cap.

ROMELA: Da, de bani n-a zis nimic, belitu'?

RELU: N-am apucat… de fapt, m-a luat aşa de tare încât nici n-am mai avut tupeul să-l întreb. Corectitudinea germană este unanim recunoscută… Günter e Günter!

ROMELA: Până nu văd banii în cont nu recunosc nicio corectitudine, nici măcar cea germană. (*sună destul de agasant şi pentru a treia oară telefonul Biancăi*) Da, răspunde faţă-palidă odată, poate omul are o urgenţă! Ce tot îi respingi? Poate are nevoie de un pampers!… Poate te sună Cel-de-Sus!

BIANCA: Îndoi-m-aş! Nu răspund, din principiu, la telefoanele cu număr ascuns. (*răsună un „cling-cling!"*)

ROMELA: Dacă a fost Zaharia, să-ţi ceară, să ne ceară nişte bani pentru doctori? La asta nu te-ai gândit, hututuie? (*răsună un al doilea „cling-cling!" apoi un al treilea*) Dacă e Günter?

RELU: Da, acum i-a apucat pe toţi; şi telefoanele şi uşa şi calculatoarele, toate odată. (*cade şi tabloul cu obeza semi nudă*) Unde eşti, tata Noe?! Vine sfârşitul lumii!

ROMELA: E un semn divin să ştiţi, e un semn!

BIANCA: Coincidenţe! Eu zic să ne-mpărţim prin divizare! Eu una răspund la telefon!

RELU: Eu la uşă, că de-acuma pot să-i deschid lui Sionka, cu fruntea sus, chiar şi să-i zic vreo două muncitoreşti!

ROMELA: Am înţeles, am înţeles ce trebuie să fac eu. Să-i ţin locul… lui Zaharia! Ptiu! Era să mă ia gura pe dinainte şi să zic „al răposatului". Să aterizez graţioasă şi cu sonor în decor!

S C E N A 10

(BIANCA, DACIAN)

DACIAN (*la telefon*): Alo! Mamaie, mamaie!

BIANCA (*la telefon*): Aaa! Tu eşti, Dacian?! De ce vorbeşti aşa de încet? De-abia pot să te aud!

DACIAN (*la telefon*): Da, mamaie, trebuie să vii acasă… urgent. S-a întâmplat ceva neprevăzut!

BIANCA (*la telefon*): Biiip!… Biiip!… Ce s-a întâmplat? A căzut piticu' de pe şifonier?!

DACIAN (*la telefon*): Mai rău! S-a spart o ţeavă! Una din alea groase. Curge peste tot! Potop! După ce-ai plecat mamaie, după tine a venit potopul!

BIANCA (*la telefon*): Potolul, ce potol?! În frigider, Dacian. Ai supă cu tăieţei şi pilaf!… Ah, iar nu te mai aud! Biiip!… Biiip!

DACIAN (*la telefon*): Apa, ţeava, robinetul, potopul!!!… Unde eşti? Ce faci?

BIANCA (*la telefon*): Ah, ce aglomeraţie! „Ce faci, dom'le, nu vezi pe unde calci? Puţin respect!"… Biiip! Alo! Chiar că nu te mai aud! Sunt la cumpărături, da, la „şoping" cum îi zici tu!

DACIAN (*la telefon*): La ora asta? Unde, ce fel de cumpărături?… Mamaie!

BIANCA (*la telefon*): Cum, unde? În ţară, dar nu în provincie… „Glasul roţilor de tren…" Biiip! Ah, nu te mai aud, Daciane, e ditamai aglomeraţia! A venit locomotiva! Înainte! Înainte, spre victoria finală! Sunt în mall, în mall! Am intrat să cumpăr o jumătate de cârlig de rufe! Ce buluc! Am intrat să cumpăr un nasture de la reduceri! Da, da, e noaptea reducerilor pentru pensionari. Au atârnat şi un banner uriaş la intrare pe care scrie: „Dragi pensionari! Profitaţi de această noapte ca de ultima voastră noapte". Dacă iei 300 de ouă clocite, primeşti un luciu de buze. La nouă şervete de cânepă achiziţionate primeşti cadou o formă pentru colivă cu Scheleţeii Saltimbanci. La al patrulea kg de lumânări de seu primeşti o plimbare gratis, cu spatele, pe scara rulantă… Extraordinar! E ofertă şi la cârje. La o cârjă cumpărată mai primeşti una, gratis. Poate prind o ofertă şi la candele, la „12 PUNŢI"… Biiip! Închide bine apa de la subsol; da, da, cu nădejde, robinetul din stânga! Vei reuşi, am încredere în tine! Da, da, cheia franceză e în cutia cu pantofi din boxă… Biiip!… Biiip!… Şi eu te iubesc! În 3 ore, maximum 6, ajung şi eu acasă… Gata, nu pot să te mai aud, s-a descărcat bateria… nu mai am semnal!

DACIAN (*la telefon*): …Mamaie!

BIANCA (*la telefon*): Biiip!… Biiip!

S C E N A 11

(RELU, BIANCA, ROMELA, ROXI, DACIAN)

RELU: Ei, ei! Ce sunaţi ca disperaţii? Cine v-a trimis la uşa mea? Sionka, nu? Afurisitul ăla de Sionka cu tacticile lui! Ce mai vreea?!(*mândru*) Mi-am plătit întreţinerea.

De sus, de jos, din dreapta şi din stânga, răsună spontan un grup de bărbaţi proaspăt bărbieriţi: „*Se ştie*!"

RELU (*şi mai mândru*): Sunt la zi. Cel mai la zi. Cel mai tare din parcare.

De sus, de jos, din dreapta şi din stânga, răsună organizat un grup de femei mirosind a ceapă tăiată peştişori: „*Bineînţeles că se ştie*!"

DACIAN: Nu cunoaştem problema locală, noi de ocupăm de cea globală…

RELU: De la ce organizaţie sunteţi?

ROXI: De la Trup…

DACIAN: …şi Suflet! Strângem adeziuni pentru… (*se invocă un motiv la modă*)

RELU: Iar?!… Nu s-a rezolvat odată cu listele alea? Credeam, puteam să jur că s-a rezolvat. Am fost manipulat din nou?

ROXI: Momentan aşa pare, dar ştiţi, nene, cum e la noi; când e cep nu e butoi… Greul de-abia începe. Nu strică niciodată să fii cu un pas înaintea şmecherilor, a „băieţilor deştepţi", să mai ai, pentru orice eventualitate, un rând de semnături de rezervă.

DACIAN: Ţac-pac! Cum calcă mincinoşii pe bec, cum scoţi listele de rezervă şi le dai cu ele de cap. (*exemplifică pe un cap imaginar*)

RELU: Aha! Bine gândit, tinere…

DACIAN: Suflet!

RELU: Pentru ăştia, tinere Suflet, semnez oricând. Pentru alţii, nu. Iată, în sfârşit, un gest nobil şi necugetat.

ROXI: Pornit din inimă. (*luată de val*) A venit timpul să luăm atitudine!

RELU: Mă bucur că aţi început să vă mobilizaţi şi voi tinerii, domnişoară…

ROXI: Trup!

RELU: Să luaţi atitudine, domnişoară… Trup! Să săriţi „*mai sus, mai sus*", să luptaţi ca Sf. Mare Mucenic Gheorghe cu balaurii ăştia cu jeep şi cravată, cu curvele astea pline de poşete şi genţi scumpe; să fiţi solidari, că noi a cam venit vremea să predăm ştafeta de la doamna

Violeta…

ROXI: Am fost tot timpul solidari, cu piepturile dezgolite, numai n-am ştiut cum s-o arătăm, cui s-o arătăm… şi de asta păream solitari… (*luată cu totul de val*) „*Iarba rea din holde piară*, / *Piară duşmanii din ţară*…" Nene, daţi-mi, vă rog, un pahar cu apă că mi s-a uscat sufletul… Hâââr! Nu-mi mai ies notele… Vai de steaua noastră! De azi dimineaţă suntem pe drumuri.

RELU: Cum să nu, cum să nu, domnişoară Trup! Da, nu mai bine poftiţi voi în bucătărie, împreună cu cavalerul Suflet, să vă fac câte un ceai! Cafea? Vă mai încălziţi puţin la picioare! Nu, nu vă descălţaţi! Avem noi mirosurile noastre specifice, de ce să le amestecăm… Aveţi grijă că e cam întuneric pe aici… Da, da, vă conduc eu! Pe aici, pe aici! Hei, tinere Suflet, bucătăria e în partea cealaltă.

DACIAN: Care e partea cealaltă?

RELU: Aia opusă. Nu ai ce căuta acolo, Suflete! Trupule!… Pentru Dumnezeu!!!

DACIAN (*deschizând brusc uşa camerei*): Cu-cu!… Aici e mall-ul, mamaie, aici e coada de la reduceri, aici faci shoping?

BIANCA: Dacian?! (*mecanic*) Ceea ce vezi e numai o iluzie, doar o simplă iluzie. Jules Verne. Eu sunt doar o hologramă nu o diagramă. Da, da, ai atins pragul de o mie… Dacă-i vie dă-mi-o vie. Dacă-i moartă mănânc-o fiartă, cu mărar şi pătrunjel, cu friptură de căţel… Castelul din Carpaţi. *Fifty-fifty*. Trebuie să apeşi doar pe un buton şi gata am dispărut.

DACIAN: Pe care buton? Ce-i aici, bal mascat, cabină de probe? Mamaie, acoperă-te! Sunt hacker nu tâmpit!

BIANCA: Da' de unde… Încercam şi eu să salvez… dacă mai era ceva de salvat din tărăşenia asta.

ROMELA (*triumfătoare*): „*Bitte*! *Bitte*!" Prea acru!… Prea dulce!… Prea tare!… Prea moale! Prea ca la oraş! L-am dus şi pe ăsta de nas. „*Sehr angenehm*!" Record personal! 15 minute!!! Şi doar mi-am vânturat puţin coada şi m-am tăvălit pe pajişte! I-am luat banii, i-am luat banii „specialistului"! „*Auf Wiedersehen*!" Vă pup pe portofel!

ROXI: Cui i-ai luat banii, buni? Pe cine ai păcălit?

ROMELA: Roxi?!!!… Roxi?!!! Tu, aici?!… Chiar că nu ştiu. Am spus eu că am păcălit pe cineva?… Roxi, ce e cu tine aici?! Nu trebuia să fii la cursuri?

ROXI: Dar cu tine în halul ăsta, ce-i? Nu trebuia să fii la

fizioterapie? Pe biletul care mi l-ai lăsat pe frigider aşa scria.

ROMELA: Păi…

DACIAN şi ROXI: Nu încercaţi să ne aburiţi. Ştim tot.

RELU, BIANCA şi ROMELA: Chiar tot?

DACIAN şi ROXI: TOT.

BIANCA şi ROMELA: TOT?!

DACIAN şi ROXI: Frumos…

BIANCA şi ROMELA: Nu ne judecaţi!

ROXI: Pe voi nu, pe ei da!

RELU: Care „ei”?

DACIAN: Toţi ăia care, de mai bine de 20 de ani, vă tot fură, ne tot fură prin rotaţie. (*urmează o înşiruire gradată a tuturor celor care… sau, mai bine, o sugestivă tăcere*)

RELU: Urâtă naţie!

DACIAN: Nu vă dor ochii de la neoanele astea ţipătoare? Haideţi să dăm porcăriile alea din geamuri, să le deschidem, să ne uităm dacă ninge sau plouă.

ROXI: Să intre aerul. Să putem închega o discuţie, un dialog. Să tragem aer în piept.

RELU (*cu picioarele pe pământ*): Tinere Suflet! Nu se atinge nimeni de nimic, nu trage nimeni nimic şi pe nimeni în piept fără consimţământul meu… Domnişoară Trup, vă avertizez, nu puneţi mâna! Trebuie să recuperez, creştineşte, măcar investiţia.

BIANCA şi ROMELA: Mai aveţi oleacă de răbdare, copii, până pe 14! Cât mai e până pe 14?

BIANCA: Deja am strâns bănuţii pentru gulerul de leopard, pentru căptuşeală şi pentru o mânecă.

DACIAN: Teoretic!

ROMELA: Eu, pentru roata de rezervă şi cutia de poştă a viluţei.

DACIAN: Teoretic!

RELU: Timona bărcuţei e ca şi achitată. Următoarea lună investesc în elice.

DACIAN: Teoretic!

RELU, BIANCA şi ROMELA: Cum teoretic?! Ce tot îi tragi cu „teoretic” ăsta?

DACIAN: Ţeapă! Pur şi simplu aţi luat plasă. Asta e. Am verificat toată filiera. Totul, de la Anna la Caiafa. Toate conturile sunt fictive. Practic nu există niciun neamţ… Ţeapă! Smile! zâmbiţi, sunteţi la

camera ascunsă! E doar unu' glumeţ, unu, Goguţă din Feteşti, care a vrut să râdă de voi.

RELU: Günter e… Go-guţă?!

BIANCA şi ROMELA: Goguţă?!

ROXI: Din Feteşti! Şi, dacă asta vă ajută, aflaţi că le-a mai tras-o şi altora… Haideţi să dăm jos cârpele alea, să deschidem geamurile… uite ce soare frumos s-a iţit.

RELU: Mda, cu dinţi… Günter e… Go-guţă?! Ptiu! Numai la noi se poate întâmpla una ca asta. Ce porcărie!

DACIAN: Hot-Dog tradiţional românesc!

ROMELA: Hot-Dog tradiţional românesc?!

BIANCA: Ptiu! Ptiu!

ROMELA (*nostalgică*): Niciun „Ptiu!", soro! Vremea ţine, în sfârşit, cu noi…

BIANCA: Vremurile, nu!

S C E N A 12

(ROXI, DACIAN)

Casa scării. În faţa lifturilor.

ROXI: Crezi că-şi vor reveni, Dacian?

DACIAN: După o anumită perioadă, desigur. De ce nu? Suntem un popor aburit de prea mulţi Gogu care se dau Günter… Ar fi cam timpul să ne trezim. Cătinel, cătinel.

ROXI: Ai văzut cu câtă lăcomie priveau soarele? Ca nişte copii care de-abia s-au deşteptat şi se pregătesc pentru înviorare.

DACIAN: N-ar trebui, de nicio culoare, să-i judecăm pentru „gimnastica" lor afectivă de până acum, să le facem faze… Au apucat foametea, seceta, războiul, grindina, lăcustele, potopul, ciuma şi dictaturile. Cam multe, nu, pentru o viaţă de om?… Astea au fost clipele lor cele mai fericite şi singurele pe care le-au prins.

ROXI: Dacă… Poate… Nu se mai poate schimba nimic, Dacian? Poate… Dacă… A, uitasem; pentru tine bineînţeles că nu, timpul de aici a expirat. Ai traiectoria deja trasată; dai bir cu fugiţii în locuri sigure… Ce-ţi pasă? Doar pleci, hăăăt, în Norvegia, în zbor, la câinii Husky cu colaci în coadă. Poate îţi schimbi şi numele în Dacianson, ca să pari de acolo, să dea bine la CV-ul viitoarei tale Kristine ori Else…

DACIAN: …Poate că nu mai plec. Poate că îmi pasă. Sunt parcă pe o plută în ceaţă. Urăsc frigul şi nopţile prea lungi… şi apoi nu ştiu dacă o să mai găsesc pe acolo ceva mai frumos decât ochii ăştia albaştri ai

tăi. Poate Aurora Boreală… Luminile Nordului… Bat câmpii, nu-i aşa?

ROXI: Am şi gură, să ştii, Suflete. Încă nu mă cunoşti.

DACIAN: Offf! M-ai convins, Trupule… Trebuie să ne gândim să facem ceva imediat pentru ei, aşa cum au făcut şi ei pentru noi atunci când ne-a ars buza… să ne punem mintea la contribuţie… Avem nevoie de o soluţie salvatoare. Pentru mine, pentru tine, pentru toţi.

ROXI: Oare o să reuşim, „Dacianson”?

DACIAN: Termină. Am încercat măcar, Roxi? Am încercat?

ROXI: …Ai curaj să urci cu mine în acelaşi lift?

DACIAN: Dar tu?

ROXI (*se uită în ochii lui*): … Coborâm sau urcăm?

C O R T I N A